

LYŠKÁNORA 108

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Světlen 1086 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Testament * Bohové * Do kláštera *

Motto tohoto čísla

„...Komploty se řešej v noci...“

Jorchen Kierke

Testament

Dobový dokument z roku 1031

Tož stě mňa, háďata stáčená, prežili. No to stě čekát' nemógli, že ja, kroll módryj, k vam skrze túto ten pergámen prohovóřim. Ták na riti svéj posěďtě, na sěslach nevěřt'tě pérdelou svojoj, sic si gatě roztrepitě, a pílno velice ušiská svéj špicůjtě, keďže je toto písmo to nejposlednější, čo sa od ňa k vam doněse.

Preždě ja Nůrnsků grupínu na cěstach svojích uviděl i vřad vñju vstúpil, čoby temu dóbru lůdskemu ja pomohl i na groš náky i pri tej pómoči kápnuti mohl, to mně v hláv i dušu přist' němóglo, a že by tak veľa sviněj v družině maloj tak býti móglo. I že dumá nějěđen můžik tam, čto ako bljecha v kožuchu psjom na svjětě žit' budě, i že tie sedlskije i chasa k temu je, by jim pobrati čo mají oni mohl i je móřdoval i hubil a taktož zkůšeností znamenitoj nábyl i pak majstrů svojimu tolarov rážby et zarážky počtívoj stérkati v měchuřinu musel. I lítost zo světa nijaků nemajó, čo vdów i sirotców mnóžko ni živitěljá čo Nůrnskije vzjat' němógli, tož znáčit' zbóžije svoje, na ňomž po kólen mnógo sedíce, peněží sě dobráli i cjo strava, což žranica v počt' důši nebóžtika umrlého, nepobrála, i z těch pabérkov živi byt' mněli. I vše zlodrůgi v grupině toho sobě domýšlět' muséli, že ně k vóli sobia samojmu, no pro Nůrnských svět tento postáven byl, by oni snad narovň gerójev i bohatýřov dávných přistúpit' mógli.

Živ ja s těmi, dlůho ja počtívost i dumánije svoje uchoval sobě, pak až v Růbanicě obci, tak ako tja svenja šuščinatá chovát' sja počál,

bať, to Rellanova pakážnica, sedlskije iz Růbanjec o ňje řect mógli, i tak Ďamir, no vjac níkto.

Tak ja považovat' sobě Erlánda mušu, a že ón kedykolvěk vědl sebjá ako muž můdryj i dóbrjy i dať mu věči ty, čo i kerých ostálo po směrti i pohýnuťu mojem, by ták on k zisku počtívojmu dobrál sě. No páč elfa onoho na marách z cjuzej zemi i krajíny přiněstí by mógli, by on v ňěbi u truňku chutnejho s kurevnicami sa vesěliti mohl a vy četli by písmo neb kšaft tento, pak ať tie věšči u notoriana mojho ležati musí, šak pakliže by ten můž či tě můži přišli i z kóška svojho vybrali by hlavů či lěbňů Jákoba srabrého z Růgomů, pak těm či těmů notárisko moje tie věči vydati muší. A v tjem ta vejinka neb výminka být muší, že z rodu mojho by níkdo tie věči dostát' nemoh, i pák by cokolvěk přinesl i byt' by se i s Jákóbsků paliců přigarbroval.

A v tej věči pochyb byt' nemóže, že sěm to ja psal, totiž Rviz zlatoústý řečený, na svojom zboží v obci Liscannor sedící, odjinud též z Harvillu zvaný. I dáno je to v tem mněště, čo sa dla ňho grupína naša zove, totiž v Nůrmu, kde i pan náš velkomóžný žive, a to teho roku 1029 dni tri po svetém Suplinu, to jest' mučedníku viery svetoj, což petronom reznictva i všelikého válčení akož i platněřstva jest', i deň jehož sja 11.7. od dób čo Nům nestál slaví.

I keby dajakýs vůchcapok němůdryj v pochyby uváděť kšaft tuten chtěl i snad porušení neb zneplatněni onoho řečeného dosáhnouti mohl i toto učinil, tehdá nechť vše to zdě psané v majetek Róllina Blejskavého, též Chrochtavěj zvaného, bez pochyb najmenších přejíti muší.

Bohové

Dwany Růžička

Živa - bohyně úrody, růstu a plodnosti.
Je ctěna především zemědělci a chovateli, neboť

poskytuje hojnost. Jedna z oficiálních bohýň gwendarronského království.

Chylš - bůh rozkladu, hniloby a plísně. Je znám spíše ve východních oblastech, kde je obávaným bohem. Zemědělci mu nosí obětiny, aby se vyhnul jejich pozemkům.

Do kláštera

Dwany Růžička

Úvod - Jak šel čas

‘Jsi připraven!’. Ta slova mu stále zněla v hlavě, zatímco se připravoval na cestu. Mistři jej uznali hodným sloužit rádu. Rádu a vlasti. Dokázal splnit všechny náročné testy, dokázal přežít zkoušky mistrů, a nyní se mohl vydat do světa škodit nepřátelům. A mistři měli mnoho nepřátel. Celá země byla obklopena nepřáteli, kteří cíhali na jakoukoli známku slabosti. Proto museli být mistři tvrdí. Jen tvrdost a ráznost mohly zajistit řád a uchovat těžce vynabytou svobodu. I on bude muset být tvrdý. Neznat slitování. Přemýšlel, kdy bude moci zase spatřit východ slunce nad Rhyzorskými horami. A zda vůbec. Byl připraven položit život v boji za blaho mistrů. Za svobodu vlasti. Vydá se na cestu a nezkłame.

* * *

Toho léta bylo ve vsi cítit napětí. Spory mezi družiníky přerostly ve vzájemnou nevěřivost a někteří obyvatelé Liscannoru se okázale vzájemně vyhýbali. Korman Zlotě, toho času v podobě upíra, měl od starosty Vesty zakázán přístup do vsi včetně nejbližšího okolí. Údajně pobýval v Nurnu, kde se věnoval pátrání po možnostech, jak se svého úřadu lunaroida zbavit. V kontaktu s ním zůstal jen Zoltar Zemikosa, který ho stále pokládal za přítele, mezi ostatními vyvolával Korman spíše obavy, neboť nikdo nevěděl jistě, jak dlouho dokáže udržet na uzdě svou žízeň. Samotný Zoltar se v Liscannoru také příliš nezdržoval, většinu času věnoval své hře na dvojitého špióna, která mu začala přerůstat přes hlavu a pomalu si začínal uvědomovat, že se tato hra hraje o jeho život. Také se staral o svůj krátek v Dlouhé ulici, kam jako pomocnou sílu najal pana Borůvku, felčara, který pomáhal Bolbuchovi zhojit pahýl jeho levé ruky.

Rovněž Otakáro jezdil dosti často do Nurnu, kde se snažil koupit dům vhodný pro vybudování pěkné hospody, a také vyjednat vstup do hostinského cechu. Dwany Růžička pak sebral rodinu a odjel si vyčistit hlavu k tchánovi do

Mirellu.

Aby špatných zpráv nebylo málo, zabušila jednoho poradostinového večera na starostovy dveře Wulpin, bývalá družinice pocházející z jižních pralesů, jelikož se její manžel Lambard nevrátil z lovu. Starosta vyhlásil pátrací akci, která se protáhla až do druhého dne, kdy se mladému Zifnabovi podařilo v malé roklince objevit tělo medvěda, pod kterým ležel zavalen tehalský lovec. Po ohledání bylo zřejmé, že medvěd Lambarda napadl, ale více než šedesátiletý lovec se stále ještě udržoval v kondici, proto dokázal dravou šelmu tesákem proklát a oba nerozdílně podlehli svým zraněním. Medvěd měl v boku zabodnuté dva zlomené šípky, ale ty zjevně nebyly Lambardovy a rány byly dlouhodobě zanícené, proto bylo lze se domnívat, že šelmu vyhnala blíže lidským obydlím nesnesitelná bolest proměněná v zuřivost. O dva dny později byl lovec se vši úctou pohřben na liscannorském hřbitově. Bylo sice pravdou, že Lambard byl častým terčem posměchu otrlých družiníků pro svou bezelstnou a necynickou povahu, díky které si s většinou dobrodruhů neměl příliš co říci. Ale byl už několik desetiletí nedílnou součástí života ve vsi. Mnozí si teprve po pár dnech, když nespátřili důvěrně známý obraz Lambarda proběhnuvšího pod okny na svém každodenním cvičení, uvědomili, že se uzavřela další kapitola ze života Nurnské družiny. Medvědí kůže a lebka pak byly použity na výzdobu hostince U hrocha.

Léto lině pokračovalo a pochmurnou náladu v obci rozjasňovaly jen občasné projížďky Al-Rahama na jednom ze svých velbloudů kolem vesnice. Ty se těšily velkému zájmu zejména u dětí, které výskaly a běžely za zvířetem, ale i ostatní liscannořané shledávali klátivou jízdu a zoufale se držícího assuaence nadmíru směšným představením. Al-Rahemovým snem bylo, aby se mu jeho velbloudí párek rozmnožil ve velké stádo.

Kapitola 1. - Nečekaná nabídka

“Krásný a slunný den, přejí, velectění pánové”, pozdravil mladík, který jednoho sečnového odpoledne vstoupil do hostince U hrocha. V patách mu vstoupil svalnatý barbar, který měl sice u pasu meč, ale jinak byl zcela beze zbroje.

Ve výčepu toho dne seděl Bolbuch, což nebylo překvapivé, neboť tam seděl téměř neustále. Společnost mu dělal Zifnab, který se ovšem stranil alkoholu, ale U hrocha byl ubytován, a tak často trávil čas posloucháním historek ze života stoletého trpaslíka. Přítomen byl také Al-Rahem, který si stěžoval na nechuť svých velbloudů k páření,

přestože jim připravil ty nejlepší podmínky, a řídící obecné školy Jonas Vreda. Zraky všech se upřely k nově přichozím.

“Jsme tu dobře v obci Liscannor?”, zeptal se mladík pro jistotu.

“Jsou tu dobře”, odpověděl mu hostinský Luncius od barového stolu. “Jen si sednou. Daj si pivo?”.

“V tom případě prosím rundu pro všechny, dobrý muži”, usmál se přichozí a přistoupil k jedinému obsazenému stolu se čtveřicí dobrodruhů.

“Omlouvám se, že ruším, pánové, ale hledám zdejšího starostu, jistého pana Bolbucha”.

“Tak to máš blbý, tady žádné starosta Bolbuch není”, vyprskl Al-Rahem, který byl rád, že se zase po čase může nad někoho povyšovat, byť by to byl cizinec neznalý liscannorských reálií.

“Ach, tak to se moc omlouvám, vážený pane, snad jsem obdržel mylné informace”, zmateně naň pohlédl muž.

“Ale ne, to je totiž tak, já jsem Bolbuch, ale už tu nejsem starostou”, pravil Dědek, který nechtěl déle přivádět mladíka do rozpaků, zvláštěpak po té, co před něj Luncius postavil pěnicí korbel na cizincovu útratu.

“Tak to se mi ulevilo, vašnosti”, otěl si mladík zpocené čelo. “Řečeno zcela pregnantně, hledám totiž spíše než starostu Nurnskou družinu”.

“Překonaně nebo ne, co jako tý družině chceš?”, Rahem stále cítil nad slušně vystupujícím mladíkem převahu. “A co seš vůbec zač?”.

“Moc se omlouvám, že jsem se dosud nepředstavil. Mé jméno je Julián Chrpa”, vystříhl mladík hlubokou úklonou.

“Já jsem Nif”, dodal barbar, který stál dosud mlčky za ním. “Dělám ochranu”.

“Pocházím z Kamenného ostrova”, pokračoval mladík, “ale nyní jsou zaměstnán v Nurnu u chrámu bohyně Nifredil”.

“Kamenný ostrov, kde to je?”.

“To je na jihu, cestou k Zifnabovi domů”.

“Tam já teda nejedu, tyhle země jsou prokletý”, vztyčil varovně prost Jonas Vreda.

“A řáděj tam piráti”, dodal Al-Rahem.

“Kamenný ostrov je skutečně na jihu, ale o žádném prokletí nic nevím. Piráti suuzjí, tamní vody, to je pravda, ale právě Kamenný ostrov stojí jako pevná hráz proti jejich řádění”.

“Stejně tam nejedu”.

“To ani není třeba. Povaha návrhu, který jsem pověřen vám předložit, to takříkajíc nevyžaduje”.

“Dobrá. Posad’ se tedy, chlapče, a vysvětlí nám, o co jde”, pokynul mladíkovi stařík

trpaslík. “Já jsem teda nějaký Bolbuch”, napřáhl pravici. Julián ji přijal a rovněž ostatní se představili, jak se sluší a patří.

“Tak už řekni, co nám neseš”, vyzval Juliána Zifnab.

“Jistě, přáteli”, přitakal mladík a také svažil hrdlo studeným pivem.

“Když ti někdo říká příteli, tak to s tebou obvykle nemyslí moc dobře”, podotkl Jonas směrem k Zifnabovi.

“Ach, promiňte, pánové”, omlouval se chvatně Chrpa. “Já to nemyslel nijak zle. Netušil jsem, že zde má toto oslovení nějaké záporné konotace. Nechtěl jsem se nikoho dotknout”.

“To je v pořádku, pokračuj”, vyzval ho Bolboch.

“Tak tedy, posílá mě ctěný otec Bořidan Humplan, kněz bohyně Živy”.

“Živa, to je bohyně čeho?”.

“Je to bohyně úrody, růstu a plodnosti”.

“Tak tu asi vyzývá Zemikosa”, zachechtal se Rahem.

“Jestli je to bohyně plodnosti, tak bych spíš řek, že Zemikosa vyzývá pravej opak”, oponoval Zifnab.

“Zemikosovi může bejt hlavně jedno, kolik po světě běhá malejch Zoltárků”.

“A co je teda zač ten Humplan?”.

“Ctěný otec Bořidan Humplan je hlavním představeným chrámu bohyně Živy v Nurnu”.

“A jakou práci teda po nás vlastně chce?”.

“Osobně nejsem obeznámen s přesnou povahou zakázky. Mým úkolem je pozvat vás na schůzku se ctěným otcem”.

“To jako na Kamenné ostrov? Tam já nejedu”, dotázal se Jonas, jemuž se jako obvykle honily hlavou nejrůznější myšlenky a poslouchal jen na půl ucha.

“Nikoliv, při... velectěný pane, jak jsem se zmínil, ctihodný otec je představeným chrámu v Nurnu”.

“A ten je přesně kde?”.

“Samotný chrám se nachází za městskými hradbami na pahorku severně od města, kde je více spjat s přírodou”, vysvětlil Julián.

“A tam ho máme navštívit?”.

“Nikoliv, návštěva by měla proběhnout v církevních budovách přilehlých k chrámu Nifredil Zářící. Tam se také nachází sídlo většiny kněží celého panteonu blahodárných, a tudíž státem uznávaných a podporovaných božstev. Sám mám pověření vás k ctihodnému otcí zavést”.

“Tak na co ještě čekáme? Jedem tam”, nalil do sebe zbytek korbelu Bolbuch a zvedl se od

stolu.

Nikdo neprotestoval, všichni byli zvědaví, jakou práci jim onen kněz chce nabídnout, a za jeho vyslechnutí ostatně nic nedají. Přestože dobrodruzi nebyli ani v nejmenším pobožní, nejednoho z nich napadlo, že v životě provedli dost nepěkných věcí, a možnost si to tam nahoře trochu vylepšit jistě stála za úvahu.

Zatímco se dobrodruzi rozešli pro koně, protočily se Juliánovi panenky, když mu hostinský Luncius řekl částku, na kolik ho přišla objednaná runda. Neochotně zaplatil doufaje, že při troše mazanosti se mu vynaložené zlatáky mnohonásobně vrátí.

* * *

Cestou se dobrodruzi stavili v Dlouhé ulici vyzvednout Zoltara Zemikosu. Ten se ovšem omluvil s tím, že má příliš práce. Nyní rozhodně nechtěl riskovat odjezd z Nurnu, když v sázce byl jeho život. To v případě, že by některá ze stran v jeho špiónážní aféře pojala podezření, že s ní hraje špinavou hru. Místo Zoltara se k družině přidal alespoň jeho asistent Babačan Borůvka, který projevil zájem zúčastnit se nějakého dobrodružství. Zřejmě to bylo nadšení vzešlé z přemíry poslouchání hrdinských příběhů. Ale Bolbuch byl rád, neboť Borůvku považoval za skutečného odborníka v oblasti léčení a důvěřoval mu.

Julián Chrpa uvedl Nurnské k panu Bořidanu Humplanovi. Jednalo se o muže kolem sedmdesátky ze zcela bílými vlasy, vzhledu důstojného a chování laskavého. Kněz dobrodruhy vlídně přivítal a nabídl všem číši vína, načež přešel k věcem, které jej trápily.

“Jedná se o klášter bohyně Živy v Rostoklasech”, prohlásil pan Humplan.

“To je na Kamenném ostrově?”, ozval se hned Jonas.

“Prosím za prominutí. Na Kamenném ostrově? Nechápu?”.

“Pán říkal, že pro nás máte práci na Kamenném ostrově”, trval bývalý pošťák na svém a kněz se nechápavě podíval na Juliána Chrpu.

“Obávám se, že pán nesprávně pochopil, co jsem říkal. Zřejmě mé vysvětlení nebylo dostatečně přesné”.

“Dobrá, pojďme dál. Jedná se tedy o Rostoklasy”.

“A to je kde?”, dotázal se Al-Rahem.

“Je to malá víska v úrodném kraji nedaleko od města Riven”.

“Riven, Riven, to mi něco říká”, začalo se ozývat mumlání, jak dobrodruzi pátrali v paměti nad tím, kde to jméno slyšeli.

“A to je kde?”.

“To je přece, jak byl ten turnaj v tý

oboře”. Následovalo uvědomnělé přikyvování.

“Takže to je v Gwendarronu?”.

“Ovšem, pánové. Naše církev spadá pod Gwendarron”.

“Ta vaše bohyně je teda jenom v Gwendarronu”.

“Ach, nikolivěk, bohyně Živa je samozřejmě všude, ale moje pravomoc sahá pouze na území Gwendarronu a nikam jinam. Rád bych nyní, pokud dovolíte, vyložil celou záležitost”, pravil kněz, zatímco Jonas Vreda se šeptem sháněl po někom, kdo by mu vyložil, jak je to s tím Kamenným ostrovem.

Starý kněz vysvětlil dobrodruhům, že důvodem k jejich najmutí je dopis, který obdržel od své přítelkyně, jistě Draky, toho času dlicí v klášteře v Rostoklasech. Tam se nalézá starobylý chrám, jeden z nejstarobylějších vůbec, a v něm každoročně dochází k obřadu, který zajišťuje přízeň bohyně Živy a tedy dobrou úrodu. Toto požehnání trvá rok, a pak je třeba přistoupit k provedení obřadu znovu. Doba obřadu se blíží, ale tentokrát Draku sužují víze, že se stane něco strašného. Tato kněžka měla měla již dříve od bohů dar vidění, které jí provází životem, a proto je třeba brát tuto skutečnost velmi vážně.

“Co je to ten Durgen, jak tady píše?”., otázal se Al-Rahem, který si vyžádal dopis, ale mnoho moudrý z něj nebyl.

“To je velmi stará záležitost”, zasmušil se kněz. “Stalo se to již před více než padesátí lety, tehdy jsme byli já a Draka mladí, a sloužili jsme v chrámu v Durgenu”.

“A to je zase kde?”, zajímalo Vredu.

“V severním Gwendarronu”.

“A kde přesně? Severní Gwendarron je velký”.

“Na severu, směrem na Gorgan, nemyslím, že je to důležité”.

“No jestli tam máme jet, tak bychom to měli vědět přesně”, trval na svém liscannorský řídící.

“Neřekl jsem, že tam máte jet. Krom toho, že na to stejně není čas, nemyslím, že tyto události mají nějakou přímou spojitost se současnou situací”, Bořidan Humplan začínal být zmaten.

“Tak proč se o tom vlastně bavíme?”.

“Tady pán se ptal”.

“Myslím, že bychom měli nechat pana Humplana domluvit, Jonasi”, obrátil se ke kouzelníkovi Bolbuch.

“Tak, kde jsme to skončili?”, otěl si čelo starý kněz.

“Durgen”.

“Ano, Durgen. Tehdy došlo k velké

neúrodě, mnoho rodin trpělo hladu. K usmíření bohů nepomáhaly žádné oběti a situace byla stále zoufalejší. Tehdy došlo k tomu, že tamní velekněz zešílel. Došel k názoru, že k zajištění opětovné přízně bohů pomůže jen obět' nejvyšší, a došlo k tomu, že obět'oval dítě”.

“Dítě? Ona Živa vyžaduje lidské oběti?”. Mezi druhy zavládlo zděšení a odpor.

“Nikoliv, pánové, ba právě naopak. Běžné obětiny tvoří plody, ovoce, zelenina, zrní. Už dávno se upustilo dokonce i od zvířecích obětí, natož lidských”.

“To se mi ulevilo. Ale co to má vůbec společného s námi?”.

“Hned vysvětlím. Jak jsem říkal, Draka mívá vidění, a tehdy měla velmi silné vize rostoucí temnoty. Jako novicové jsme však netušili, co bychom měli dělat. Nenapadlo nás, co se vlastně děje, dokud nebylo pozdě. Pak jsme vše nahlásili na místní posádku, která velekněze dopadla a zabila. Pokud nyní Draka píše, že má vidění podobné těm z Durgenu, pak je zjevné, že situace může být vážná”.

“A zajistilo to aspoň úrodu?”.

“Nikoli, právě naopak. I to málo obilí, co rostlo, pohltila sněť. Nastalo úmorné sucho. Oblast byla z velké části opuštěna”.

“Asi bychom si teda měli ujasnit, co od nás vlastně chcete. Jistě víte, že nepracujeme zadarmo”, nadhodil Al-Rahem.

“Chápu, pánové. Nabízím dvacet tisíc zlatých, pokud obřad proběhne v pořádku. Plus přidám další peníze, pokud se ukáže, že situace je opravdu vážná a bylo potřeba rázného zásahu”.

“Ale co máme přesně děla?”.

“No to vám nemohu sám říci. Nejlépe bude dorazit na místo, kontaktovat Draku, a pak uvidíte, co podle situace na místě konat dle potřeby”.

“A kontaktovat jí máme kde?”.

“Nejlépe by bylo, ctění pánové, abyste jeli přímo do kláštera jako laici. Není to nic neobvyklého, zvláště před obřadem se často vydá několik zájemců z daleka zúčastnit se obřadu a tím získat požehnání přímo od bohyně Živy, takže na tom nebude nic příliš podezřelého. Musíte ovšem dodržet některé základní opatření. V prvé řadě byste se měli vydávat za zemědělce. To samosebou znamená žádné zbraně a brnění, krom běžných nožů či seker na dřevo. A bylo by lépe, kdybyste se jakoby neznali, potkali jste se až cestou”.

“A laik je něco jako menší kněz nebo jak?”.

“Nikoli, laikové jsou prostí lidé, kteří ctí nějakého boha. Ale i tito lidé vypomáhají v chrámech, kaplích či klášterech, jsou k ruce kněžím

a část z nich se později stane kněžími. Pro řadu z nich je to ovšem práce, a další přicházejí do klášterů jen na krátkou dobu, vyčistit si hlavu, vykonat pokání, naklonit si boha a podobně. Možná nebude od věci poslat s vámi pana Chrupu a Nifa, kteří jsou laiky zde v Nurnu a cestou vás mohou lépe seznámit s tím, jak život v klášteře probíhá, jak se chovat a tak. Pokud samozřejmě nemáte námitek”.

“To by asi šlo”, podívali se dobrodruzi jeden na druhého. Dobře věděli, že každá ruka se může hodit.

“My se teda poradíme a zítra vám dáme odpověď”.

* * *

Jelikož v době odchodu od páně Bořidana byl již podvečer, pozval Al-Rahem ostatní na poradu do hostince U lišky, což byl známý podnik vyšší kvality, kde bylo dostatek klidu všechno pečlivě probrat. U stolu se kromě assuaenského velbloudáře sešli starý Bolbuch, mladičký Zifnab, řídící Jonas a ošetřovatel Babačan.

“Tak co říkáte? Vezmem to?”, zeptal se Rahem, když se zakousl do králíčí pečeně.

“Jel bych. Dvacet tisíc je dvacet tisíc”, zadumal se Zifnab.

“Já určitě jedu”, odvětil Bolbuch. “O peníze nejde, ale Živa je bohyně růstu a já jí chci požádat o požehnání, aby mi nechala dorůst ruku”.

“No nechci tě zklamat, Bolbuchu, ale bojím se, že tohle je možná až nad její síly”, zatvářil se pochybovačně Jonas.

“Stejně budu doufat”.

“No když ti nejde o peníze, tak toho aspoň zbude víc na nás. Já tam teda jedu pro odměnu”, zachechtal se Zifnab.

“Já každopádně nejedu”, sdělil Vreda.

Při tázavých pohledech ostatních dodal: “Potřebuju klid, minulá výprava mě stála moc sil a hlavně nervů, prostě si potřebuju odpočinout. A chci se taky věnovat škole, brzo zase začne vyučování”.

“No jo, slyšel jsem, že ti starosta už přidělil peníze na školu”, ozval se Rahem.

“To je pravda, příspěvek stejně jako každý rok”.

“A pro pomocný učitele nějaké příspěvek není?”, otázal se mazaně assuaenec, který už několik let zdarma vypomáhal ve škole s tělopružbou.

“Hele, už’s někdy dostal nějaké příspěvek?”.

“Ne”.

“No tak vidíš, tak proč bys ho měl dostat teď?”.

“No myslel jsem... ehm... když jako

vypomáhám...”, Rahema nenapadla patřičná odpověď.

“A máš aprobaci?”.

“Co?”. Protřelý lupič přemýšlel, co to slovo asi může znamenat. “A ty jako tu akrobacii máš?”.

“Mě starosta řekl, že to můžu dělat, takže mám”, trumfoval Vreda.

“Takže jsme tři”, odfrkl si Bolbuch. “A co ty, Babačane?”, obrátil se k doposud tichému hobitovi.

“No já jsem si říkal, že bych se mohl přidat. Já bych chtěl také něco zažít, nějaké dobrodružství”.

“No výborně”, zamnul si ruce Zifnab. “Takže Bolbuch jede pro požehnání, ty pro zážitky. Proč jedeš ty, Raheme?”.

“Zklamu tě, já jedu kvůli penězům”. Zifnab to zjevně nepotěšilo.

“Jen abychom nakonec neskončili jako nádeníci”, zabručel Bolbuch.

“To by byla ostuda”, zděsil se Rahem.

“Práce pro chrám ovšem může být povznášející”, zadumal se Babačan, ale vysloužil si tím jen podezřívavé pohledy ostatních.

“Zejtra dáme vědět Humplanovi a zkusíme v Liscannoru sehnat ještě někoho dalšího”, uzavřel diskusi Bolbuch.

* * *

Druhý den Nurnští informovali otce Humplana o přijetí práce, což starého muže potěšilo. Nařídil Nifovi, aby připravil vůz a tažné koně, a aby se spolu s Juliánem připravil na cestu, k čemuž jim navíc poskytl peníze na cestovní výlohy.

A zatím se trojice liscannorských dobrodruhů sešla U hrocha.

“Takže jsme z družiny zůstali tři”, shrnul situaci Al-Rahem.

“Jo, je to bída”, přitakal Bolbuch.

“Přidal se k nám sice ten Babačan, a pak máme přidělený ty dva chlapy, ale nevíme, co jsou zač a co umějí”.

“Za Babačana ručím, to je odborník na slovo vzatej”. Bolbuch byl přesvědčen, že mu léčitel zachránil alespoň část ruky.

“Ale stejně bysme ještě měli vobejít všechny, co by se k nám mohli připojit. Tady jsem udělal seznam”.

“To bysme měli”, zašilhal Bolbuch na pergamen počmáraný neuhledným rukopisem. “Zifnab si vezme tuhle stranu, a ty si vezmi zámost’áky”.

“Zámost’áky?”.

“No ty za mostem, na druhý straně řeky”.

“Počkej, to jsem ale taky já”, došlo to konečně Rahemovi.

“Jo, tak pěkně vobejdi sousedy”.

“A co budeš dělat ty, Bolbuchu?”, pohlédl na trpaslíka podezřívavě Zifnab.

“Já počkám tady, kdyby se někdo náhodou objevil, abychom ho nepropásli”, vysvětlil Bolbuch a kývl na Luncia o další žejdlík.

* * *

Asi za hodinu už dvojice dobrodruhů opět seděla vedle Bolbucha a popíjela pivu.

“Takže Otakáro nejede, prej má nějaký vyřizování v Nurnu”, začal Al-Rahem a Bolbuch škrtl první jméno na seznamu potencionálních členů výpravy.

“Dwany je i s rodinou někde v trapu, Zoltar a Jonas odmítli už dřív. Malwo je taky kdoví kde, ve vsi už se nějakou dobu neukázal. Bachor asi vodešel nadobro”.

“Já zkoušel zabušit i u Menhoriana, ale slušně se omluvil, že se necítí”.

“Ruindorský kluci zrovna tak. Dokonce jsem potkal Peška, ale taky s díky odmítl”.

“Co Korman?”, napadlo Zifnaba.

“Korman je upír”.

“Aha, pravda, on asi nemůže vstoupit na posvátnou půdu”.

“Je mi fuk, kam může nebo nemůže vstoupit. Je to upír a já s upírem nikam nejdu”, rázně odmítl jeho účast Rahem.

“Takže mi tady už zbejvá jenom Jorchen Kierke”, zašilhal Bolbuch na proškrtané řádky.

“Jorchen chce jet”.

“Tak to teda doufám, že se v manželství trochu zklidnil”.

Kapitola 2. - Příjezd do kláštera

Cesta do Rostoklas zabrala Nurnských šest dní. Vedla nejprve přímo na východ do Rivenu, kde dobrodruzi nakoupili nějaké drobné dary pro klášter, jako kupříkladu pytel mouky, sud se slanečky, sýry nebo košík jablek. Také zde odložili všechny zbraně, zbroje a podobné propriety do truhly, kterou chtěli na místě skryt u někoho v pokoji, aby se v případě potřeby mohli ozbrojit. Z Rivenu pak už v přestrojení za poutníky zamířili k jihu, a jižně od Kulomlat odbočili zpět na východ. Tam se na úpatí kopců nad malou vesničkou rozkládal klášter.

Do brány vjeli Nurnští již navečer, a konečně před sebou spatřili samotný klášter. Stavba to byla působivá, byť nedosahovala velikosti sakrárních staveb v Nurnu. Dle použitého slohu však šlo o velmi starobylou budovu a věkovitost jakoby dokresloval všudypřítomný břečťan. Překvapující byla také veliká kamenná fontána, z níž tryskala křišťálově čistá voda.

Dobrodruzi však neměli příliš času na kochání se architektonickými prvky, neboť k nim zamířil první obyvatel kláštera, který si všiml jejich příjezdu. Jednalo se o zhruba čtyřicetiletého člověka mohutné postavy s hustým plnovousem, jenž právě do budovy nesl dřevo. To složil na hromadu ke dveřím a zamířil k přibývšímu vozu plnému cizinců.

“Vítejte v Rostoklasech”, pravil s širokým úsměvem. “Co vás sem přivádí?”.

“Dobrý den, přijeli jsme sem sloužit jako laikové a zúčastnit se obřadu, abychom získali požehnání bohyně”, chopil se slova Al-Rahem.

“To je dobře, každá ruka se hodí. Mě říkají Býk”, napřáhl muž ruku k assuaenci a ten jí potrásl. Následně i ostatní.

“Přijeli jste právě v k večeri, umíte si vybrat čas”, zasmál se burácivým smíchem bratr Býk. “Pojdte, zavedu vás k naší proboštcce, bude vás jistě chtít přivítat”.

“Kde seš s tím dřevem, Bejku?”, ozval se silný hlas ode dveří, kde se objevila statná trpaslice s vlasy pečlivě spletenými do copů. “Jestli vystydnou kamna, tak si mě nepřej”.

“Přijeli noví laici, Rezko”.

“Tim spíš je potřeba přitopit, ať je dost jídla, tak sebou hni”.

“Eh, musím ještě něco dodělat, zatím si sbalte věci, hned jsem zpátky”, omluvně pronesl Býk směrem k Nurnským. “Hej, Tulko, pod’ pomocť s koňma”.

Dobrodruzi si všimli, že se objevil další člen klášterního společenstva, asi třináctiletý chlapec, který se klackovitými pohyby svých vytáhlých končetin přišoural blíž a zvědavě si přišedší prohlížel. Se Zifnabem se pak chopili koní a odvedli je k blízké stáji, kde je odstrojili a vyhřebelcovali. Při té příležitosti Zifnab vytáhl z chlapce několik drobných informací.

K ostatním se zatím vrátil bratr Býk a odvedl je do kapitulní síně k proboštcce Narně, starší ženě přísného, ale důstojného vzezření. Ta nové laiky uvítala a každého se zeptala na životní příběh a důvod příjezdu, takže dobrodruzi měli možnost poprvé využít smyšlené příběhy, které si vymysleli během cesty. Několik hrdinů se mírně zakoktalo, když si je proboštka zkoumavě prohlížela svým pronikavým zrakem, který jakoby nahlízel až na samé dno duše. Bolbuch si pomyslel, že by se přiště raději postavil haterii, než by znovu lhal proboštcce o tom, jak v okolí Nurnu pěstuje kapustu.

Po slyšení u proboštky byly dobrodruhům přiděleny cely v patře, kam si Numští uložili své věci včetně truhly s ukrytými zbraněmi, a pak už následovala návštěva jídelny, kde se podávala večeře. Tam se sešli všichni obyvatelé kláštera.

Nurnští byli představeni a rozhlédli se po plné síni, většina sedících si nově přichozí zvědavě prohlédla a pokynula na pozdrav. Rovněž dobrodruzi si poměřili očima přítomné a snažili se je odhadnout. Byli tu povětšinou lidé, ale i příslušníci jiných ras. K překvapení všech u jednoho stolu seděl dokonce skřet. Tedy, poloskřet, jak se ukázalo. Druzi se usadili ke stolům, každý k někomu, aby se pokusil od různých obyvatel kláštera něco vyzvědět. Všechny překvapilo, jak byla večeře chutná, dušené maso se úplně rozplývalo na jazyku. Aby bylo čím ho zapít, bylo na stolech připraveno několik karaf s ředěným vínem. Rozhodně si dobrodruzi klášterní stravu takto nepředstavovali.

Atmosféra u večeře byla poměrně uvolněná, většina rozhovorů se pravda točila kolem práce, neboť sklizeň byla v plném proudu, ale občas někdo připojil i různé zábavné historky z dřívějšího života. Hrdinové spíše poslouchali a snažili se ohodnotit jednotlivé členy zdejší komunity. Sami se svých historek zdrželi, neboť dobrodružné zážitky z výprav nebyly v souladu s jejich současným maskováním za zemědělce.

Po večeři se Al-Rahem nenápadně přitočil ke staré mnišce Drace a podal jí dopis od otce Bořidana. Draka ho následně vyzvala k malé večerní procházce. K assuaencovu sklamání mu Draka neřekla, co po něm vlastně žádá, ona sama to nevěděla. Byla si však jistá svými sny a vizemi, které zvěstovaly hrozící nebezpečí, nedokázala ale ukázat na žádného z obyvatel kláštera, na kom by ulpělo nějaké větší podezření. Jen krátce popasla jednotlivé členy komunity a stručně vylíčila klášterní pravidla, než se dvojice vrátila, aby nevzbudila příliš pozornosti.

Před spaním se obyvatelé kláštera sešli k modlitbě v chrámu a Numští se k nim připojili. Chrámová loď byla rozlehlá, strop podíraly mohutné kamenné sloupky vytesané do podoby kmenů. Vůbec celá výzdoba zpodobňovala rostlinstvo, pro lepší dojem pak byla kamenná flóra doplněna skutečnou a prostor tak připomínal provoněnou lesní paseku plnou barevných květů. Modlitba nebyla nijak organizovaná, každý z věřících se k bohyni obracel sám podle svého a děkoval za další den uplynuvší s jejím požehnáním. Nevěřící se k bohyni neobraceli ani jí neděkovali, ale tvářili se, že ano.

Kněží i laici postupně začali odcházet na své cely a dobrodruzi se vytratili mezi nimi, aby se posléze sešli na vůdcově cele. Zde probrali, kdo co stačil o večeri zjistit, a dali dohromady celé osazenstvo kláštera. To řídila proboštka Narna, s níž se setkali už při příchodu. Nejstaršími obyvateli byli asketka Draka a mnich Darmodal. Mezi kněží

patřili dále knihovník Vjer, mohutný člověk s několika jizvami na zamračené tváři, šlechtitel Muhar, energický a výřečný hobit, bratr Býk, jenž byl prvním, koho zde družinici potkali, mniška Samila, mladá dívka s polovinou obličje a hlavy pokrytou ošklivými popáleninami, léčitel Ertnyk, což byl poloviční skřet pocházející ze znásilnění nebohé ženy skřetími nájezdníky, a konečně kněžka Tyli, mladičká dívka s roztomilým a nevinným výrazem.

Laické obyvatelstvo kláštera tvořili kovář Nabuček, mohutný, zamračený a málomluvný pard s nepěstěnými vlasy a vousy, naopak elegantní a výřečný barbar Brada, mladá a zakřivená elfka Indra, uhrovitý chlapec Tulka, který se dobrodruhům postaral o koně, Rakyňa, usměvavá a starostlivá žena při těle, zasněná mladičká Fionka, barbarka Asja, vyžilá žena marně se snažící působit mladšími dojmem, správkyně Rezka, kterou již Numští také měli tu čest potkat, kuchař Jadroš, veselý hobit při těle, kterému všichni vděčili za chutnou krmí, a nakonec zahradník Bručil, také hobit, ale spíše hubenec postavy a zamlklý.

“Tak to bychom měli zdejší obyvatele, ale co z toho plyne?”, mžoural Rahem na kus pergamentu s načmáranými poznámkami a ve zpoceně dlaní žmoulal kusuhli.

“Vůbec nic”.

“Co teda budeme dělat?”.

“Svatý Daleš říká, že každý den, který strávíš užitečnou prací, je dobrý den”, ozval se Chrupa. “Takže si myslím, že hlavně musíme přidělenou práci odvádět s maximálním úsilím”.

“To jako pracovat?”.

“Ano, Zifnabe, to znamená i pracovat, aspoň dokud nesesbíráme víc informací”, přísně se na kudůka zadíval vůdce.

“Přesně. Když budem předstírat poctivou práci, tak tu snáž splynem a můžem pátrat”.

“Mitr trpaslík má pravdu, přes jistý rozpor ohledně předstírání a poctivé práce. Budeme-li všichni poctivě dít, snáze se v našem pracovním úsilí ztratí ten z nás, kdo se bude věnovat pátrání”.

Zifnabovi se protočily panenky.

“A zaměříme se na někoho? Máme vůbec nějaký podezření?”.

“Já se obávám, že podezřelý jsou zatím všichni. Budem prostě všechny sledovat, jak bude příležitost. Kdo ví, ke komu nás přidělej”.

“Jak praví svatá Maura, i ve stádě bílých ovcí je vždy alespoň jedna s černou duší. Bude tedy dobré zaměřit se na případné nehorlivce. Určitě tady jsou i taková. A osoba s černou duší nám může být dále prospěšná, bude-li vhodně oslovena”.

“Já teda nevím, co povídá svatá Maurora, ale zkušenost mi říká, že bych si spíš všimal

horlivců. Ty jsou podezřelý, maskujou černý myšlenky”.

“Mistr trpaslík má opět pravdu, i o tom se zmiňuje svatý Daleš...”.

“Takže víme, čeho si všímat”, přerušil Juliána kvapně Rahem, kterému se začaly zajídat jeho moudra.

“Jo, všímat si těch, co pracují málo, a taky těch, co pracují moc”.

“A pro jistotu i těch, co pracují tak akorát. Nemůžeme nic vyloučit”.

“Jo”.

“Takže vlastně máme sledovat všechny”.

“Tak jest. Všimněte si prostě všeho podezřelého”.

Kapitola 3. - Den první: vrah se skrývá v bouři

Budíček v pět ráno nebyl pro dobrodruhy příjemný, Zifnaba musel dokonce z postele vytáhnout vůdce. Následovala ranní modlitba a snídaň, po které došlo k rozdělení úkolů. Venku mírně poprchalo, ale přesto byla většina Nurnských reků přidělena na práci v sadu, kde bylo potřeba očesávat četné ovoce. Práce rozhodně nepatřila k věcem, které by dobrodruzi dělali rádi, takže dílo jim nešlo zrovna od ruky, ale snažili se alespoň předstírat snahu. Tedy krom Zifnaba, který se okatě flálal.

Sbírání ovoce se vyhnul Jorchen, který odešel s Býkem do lesa nasbírat dřevo, čehož využil a snažil se z něj vytáhnout co nejvíc moudrosti. Býk byl poměrně bodrý a zjevně rád vyprávěl. Chlubil se také, že byl v mládí dobrodruhem, ale při otázce, proč s tím přestal a co ho vedlo vstoupit do kláštera, se zachmuřil a svedl řeč jinam.

Ani Julián nebyl poslán do sadu, ale jelikož se přihlásil jako gramotný, šel do knihovny pomáhat knihovníku Vjerovi s přepisováním starých textů. Práce to byla nadmíru nudná, Vjer zjevně luštil letité botanické texty, jejichž písmo bylo již vybledlé a rovněž jazyk byl archaický, takže v některých místech šlo téměř o překlad. Úkolem Juliána a Tyli, která byla rovněž přítomna, bylo krasopisně přepsat Vjerovy poznámky. Julián se zprvu zajímal o to, co vlastně píše, a připadalo mu podezřelé, že mu názvy mnoha rostlin zholá nic neřikaly. Vjer mu však vysvětlil, že některá pojmenování již skryl čas a není snadné poznat, o jakou rostlinu se přesně jedná. Juliána to poněkud překvapilo a přemýšlel, k čemu tedy tato práce může být dobrá, když nikdo neví, o čem je vlastně řeč. Ztratil o smysl textu zájem a jen mechanicky přepisoval zadaná slova. O to více zájmu věnoval

Tyli, u níž mu jeho vycvičený instinkt naznačoval, že za maskou nevinnosti se skrývá jistý náznak prostopášnosti.

Jelikož déšť venku začal rychle houstnout, až se změnil v silnou bouřku, vrátili se všichni pracující venku do klášterní budovy, kde rovněž bylo práce dost, zejména lisování a zavařování načesaného ovoce. I tato činnost však byla přerušena příchodem chlapce z vedlejší vesnice. Blesk tam totiž zapálil chlívy, odkud se proto rozprchla zvířata na všechny strany. Hustý déšť naštěstí zabránil rozšíření požáru, byť postižená budova se zřítíla, nyní však bylo potřeba zachránit zvířata dříve, než se zatoulají příliš daleko nebo v bouři zahynou. Proboštka tedy nařídila většině klášterních obyvatel Nurnské nevymáje, aby se vypravili vesničanům na pomoc.

Hledání ovcí a koz v prudkém dešti nebylo vůbec příjemné. V šeru temných mračen nebylo mnoho vidět, nohy se bořily do podmacené půdy okolních polí a v hájích hrozil pád větví nebo podemletého stromu. Všichni byli zakrátko promočení na kost a silně hrozilo nachlazení. Ani vyplašená zvířata nebyla často ochotna nechat se snadno chytit a odvést zpět do ohrady. Nejlépe se se svou úlohou vypořádal Julián, který na sebe seslal kouzlo umožňující let, a díky tomu z výšky přehlédl okolí a našel několik rozprchlých kusů. Byl pak zklamán, že se mu nedostalo zasloužených diků za záchranu tolika hospodářských zvířat, jelikož v bouři měl každý svých starostí dost a každý přispěl svým dílem, jak nejlépe uměl, aniž by počítal, kdo vykonal kolik.

Nakonec trvalo několik hodin, než se podařilo většinu dobytka zahnat do provizorní ohrady. Dobrodruzi se pak vydali zpět do kláštera v doprovodu několika dalších řeholníků. Bylo jich ovšem méně, podle všeho se někteří vydali na zpáteční cestu již dříve.

V klášteře se promočení dobrodruzi převlékli do suchého a sešli se v jídelně, kde byli skoro všichni ostatní obyvatelé kláštera. V místnosti bylo příjemné teplo od rozdělaného ohně, u nějž se sušili svršky i lidé. Podával se horký čaj a polévka, z kuchyně se pak linula libá vůně připravované večeře.

Večerní pohodu však narušil Muhar, který vběhl do místnosti a ze zděšeným výrazem ukazoval kamsi do chodby. “Tam. Leží tam”, sotva vydechl.

Osazenstvo se do jednoho kvapně vydalo za hobitem, který došel až ke dveřím do skladiště. Za nimi na zemi ležela bezvládná Draka.

Po prvotním leknutí se ostatní nahrnuli k tělu, ale mezi nimi se prodral Ertnyk a asketku prohlédl. “Žije”, prohlásil po chvíli k úlevě

ostatních.

“Co se stalo?”, chtěla vědět proboštka Narna.

Muhar chvíli mlčel a zmateně se hleděl na bezvládnou kněžku, než si uvědomil, že otázka je položena jemu. “Chtěl jsem ještě zkontrolovat rostliny, otevřel jsem dveře, a za nimi ležela...”, zajíkl se a ukázal na Draku.

Zatím se Jorchen Kierke, družinový léčitel a odborník přes zranění, naklonil blíže a dobře si prohlédl ránu na Dračině hlavě. Spánek a tvář vedle oka měla modré po tvrdé ráně. Odhadl, že byla sasažena zepředu, tedy tu byla nemálo pravděpodobná možnost, že útočníka viděla.

Jorchen se rozhlédl kolem po skladišti plném nejrůznějších nástrojů, rostlin a podivného ovoce. Jako útočný nástroj odhadl dřevěnou násadu odhozenou na zemi, byť v nepořádku panujícím ve skladišti si nemohl být zcela jist.

Mezitím Byk a Nabuček odnesli bezvládnou asketku do její cely, kde se ji Ertnyk jal ošetřovat. Přesto, že se Jorchen domáhal toho, aby mohl být u ní na hlídce, poloskrť ho z cely vyhnal trvaje na tom, že na ošetřování musí mít klid. Hraničník proto zůstal hlídat alespoň v chodbě.

Ostatní obyvatelé kláštera se zatím sešli v jídelně, kde se zjistilo, že nejsou přítomni Brada, Bručil a Fionka. Fionka ležela ve své cele, neboť si při nahánění koz v mokré hlíně zvrkla kotník, a Brada s Ertnyem jí pak pomohli naspět do kláštera, kde ji poloskrť ošetřil. Bradu pak prý poslal Darmodal zkontrolovat stodolu, zda do ní v prudkém lijáku nezatéká, a od té doby ho nikdo zjevně neviděl. Bručila pak nikdo neviděl od vypuknutí bouře, podle místních bylo pravděpodobné, že zůstal ve své noře, kterou si vybudoval ve svém milovaném sadu. Ta sloužila jako sklad zahradnických nástrojů, ale samotářský hobit se tam často uchýloval a věnoval se pletení košů.

Proboštka rozhodla, že je třeba vydat se dva ztracené hledat, a tak se téměř všichni vydali do sadu. Zmatku využil Al-Rahem, který se proplížil do skladiště, aby se pokusil objevit nějaké stopy útoku na Draku. V panujícím nepořádku však nebyl příliš úspěšný a posléze se vydal za ostatními, aby splýnul s davem. Podobně se také Julián vypravil obhlédnout okolí, ale ani on nic nenalezl.

Ostatní zatím dorazili ke stodole, kde za otevřenými dveřmi leželo tělo laika Brady. Také on měl znatelnou bouli na hlavě a byl omráčen, ale nebyl na tom tak zle jako asketka a po políti trochou vody se začal probírat. Byl však zmaten a nepamatoval si, kde je a jak se tu ocitl. Prohledání okolí také nevneslo do celé záležitosti lepší světlo,

ve zšeřelé stodole nebylo mnoho vidět. Nabuček a Samila Bradu podepřeli a jali se ho pomalu odvádět ke klášteru, zatímco ostatní zamířili dále do zahrady směrem k Bručilově noře.

I tam našli tělo, ale tentokrát nebylo omráčené. Hobit ležel na břiše a ze zad mu koukala rukojeť dýky. Byl mrtev.

Na rozmoklé zemi ležel již zjevně několik hodin, neboť většinu krve už stačil smýt déšť. I on měl viditelnou ránu na hlavě, což naznačovalo, že byl také nejprve omráčen. Zatímco se ostatní skláněli nad nebohým hobitem, Zifnab si prohlédl okolí. Zdálo se mu, že v mokré trávě jsou jisté rýhy, které by naznačovaly tažení těla. Jenže Jorchen Kirke, zkušený stopař, nikde v dohledu nebyl, aby toto podezření potvrdil. A stopy zakrátko podupal dav směřující ke klášterní budově. Mrtvého hobita nesl Byk.

V jídelně panovala ponurá nálada, ale zároveň se všichni překřičovali ve snaze říci svůj názor na to, co se vlastně stalo. Brada se po obvážení hlavy Ertnyem a pár hltech kořalky rozpovímal na svou cestu bouřkou ke stodole, pak otevřel vrata a vstoupil, ale víc si nepamatoval. Možná zahlédl stín, ale těžko říci, zda skutečně něco viděl, nebo zafungovala představivost zjitřená ranou a naléháním ostatních.

Posléze Narna přítomné utišila a snažila se zrekonstruovat průběh celého dne. Co se týče dopoledne, než se přihnala bouře, a následně práce uvnitř kláštera, byly výpody vesměs shodné. Ale během nahánění koz a ovcí se hledající rozešli na všechny strany. Ani družiníci si nemohli zcela vzpomenout, koho kdy viděli. Nebylo možno vyloučit, že se někdo z hledajících vrátil do kláštera a zaútočil na Draku či Bručila. Z pohledu kněží ovšem padlo největší podezření na někoho z nově příchozích, kteří přibyli do kláštera teprve včera. Nurnští navíc hledali zaběhlá zvířata vesměs pospolu a nebyli tedy téměř vidění ostatními, důvěryhodnějšími osobami. Nikdo krom Draky ovšem nevěděl, že nově příchozí tvoří jednotnou skupinu a nejedná se soubor jednotlivců, takže přímé podezření nepadlo.

Když další výslech k žádným novým informacím nevedl, odešli kněží poradit se do chrámu, ale ani z této porady nevzešlo jasné vyústění celé záhady. Následovala večerní modlitba, a po té se všichni odebrali spát. Jen Jorchen se ještě na chvíli vytratil, aby zkontroloval stopy v okolí nor, kde byl nalezen Bručil. V naprosté tmě a stále silném dešti ale neobjevil zločin a nemohl tedy nijak zpozhybnit ani potvrdit Zifnabovo mínění, že byl Bručil na místo vraždy dotažen odjinud.

Většina dobrodruhů byla po celodenní námaze značně vyčerpaná a s potěšením ulehla na

tvrdé klášterní lůžko. Ostatně kněží ani laici na tom nebyli jinak. Pouze Zifnab a Babačan prahli touhou prozkoumat sklad, kde byla nalezena Draka, a hledat případné důkazy. Oba se tedy protáhli oknem ze své cely a sešplhali na dvůr. S bočními dveřmi si Zifnab snadno poradil a potichu prošel chodbou do hlavní síně, kde ke svému překvapení narazil na Tulku.

Hoch se polekal, zvláště proto, že Zifnaba rozhodně nečekal dole v chodbě, když měl být ve své cele v patře. Morošský kudůk se však dokázal vymluvit a hbitým jazykem odvedl pozornost a přiměl Tulku věřit, že slyšel nějaké divné zvuky. Chlapec kupodivu přiznal, že sám předtím cosi slyšel a zdálo se mu, že někdo otevíral dveře k celám kněží, ale nikdo se neozval, a když dorazil na místo, byla chodba prázdná. Zifnab se nabídl, že se půjde pro jistotu porozhlédnout po chodbách, a při té příležitosti odemkl sklad. Pak znovu odvedl Tulkovu pozornost, a tak do skladu pronikl Babačan a prozkoumal ho. Podobně jako předtím Al-Rahem nenašel nic podezřelého, ale se záměrem si prohlédl vypěstované plody a byliny, které tam byly uskladněny.

Zifnab už začínal být nervózní, kde se hobit zdržel, když se k jeho překvapení Babačan objevil na schodech. Tulku to překvapilo neméně, neboť to byla další osoba, která se objevila odjinud, než kde měla být. Babačana nenapadla žádná jiná výmluva než cesta na záchod, naštěstí to za něj zamluvil Zifnab, který popřál Tulkovi dobrou noc a i s Borůvkou se odebrali spát.

Kapitola 4. - Den druhý: nebezpečná flóra

Ranní, přesněji řečeno noční vstávání bylo opět krušné, zvláště po včerejším namáhavém dnu. Přesto všichni dobrodruzi ztěžka vstali a někteří dokonce zamířili přímo na modlitbu, ostatní se cestou na snídani včas zarazili, načež do chrámu zamířili též. V blahodárném rozjímání zůstali tak dlouho, aby to nepůsobilo podezření, a pak se přesunuli do jídelny.

U snídani proboštka sdělila, že se krátí zásoba pochodní, tedy je třeba se vypravit do lesa na smolu. K tomu byli z Nurnských vybráni Jorchen a Julián. Al-Rahem a Nif se pak připadli ke skupině, která šla dolů do vesnice zkontrolovat a opravit hráze, které nápojem vody přinesené prudkým lijákem utrpěly. Ostatní se vydali do sadu sbírat spadané ovoce, kterého bylo po bouři hodně.

Po obědě se všichni odebrali do chrámu, kde uctili modlitbou památku zavražděného Bručila. Následně se s jeho tělem odebrali do sadu, který hobit nade vše miloval a kde byl také pohřben.

Pokračovalo se prací v sadu, což znamenalo převážně sbírání a česání ovoce. Práce byla přerušena silným ženským křikem, při kterém se většina klášterních obyvatel seběhla podívat, co se děje. Jednalo se o mnišku Samilu, která se držela za rychle modrající ruku. Vypověděla, že při česání švestek spadla ze stromu. Kdosi přivedl z kláštera Ertnyka, jehož následoval Muhar s plnou náručí jakýchsi lektvarů a mastí. Léčitel zraněnou mnišku odhledal a konstatoval, že se jedná o zlomenou ruku. Nalil do nebožačky pár hltů kořalky, načež s pomocí Býka zlomeninu narovnali. Pak Ertnyk zranění pomazal mastí a pečlivě ovázal, přičemž ruku zpevnil dlahou.

Samilu pak odvedli do její cely k odpočinku a ostatní obyvatelé kláštera se rozešli po své práci. Jen Babačan se vetřel k Ertnykovi a Muharovi a zajímal se o složení mastí, jakož i další zajímavosti týkající se léčitelství. Muhar měl zjevně s mícháním nejrůznějších léčivých substancí dalekosáhlé zkušenosti, a když v hobitovi poznal zájem a navíc i základní znalosti, rád se s ním pustil do diskuse a leccos mu ukázal.

Zifnab zatím zadumaně obhlížela strom, ze kterého Samila spadla. Přišlo mu divné, že nevidí žádné polámané větve ani jiné náznaky, že by na stromě někdo byl. Zkusil se se svým tušením světit Jorchenovi, ale ten kudůkovo podezření přezíravě odmítl a nehodlal se průzkumem stromu zabývat.

* * *

Přišel večer a s ním večere, tentokrát se podávalo pečené skopové s dušenou zeleninou a jako obvykle to byl pokrm lahodný. Dobrodruzi spolu prohodili jen pár slov, aby nebudili příliš podezření. Na rozdíl od dne jejich příjezdu, kdy jídelna duněla smíchem, takřka nepatřičným pro chrámové zdi, byli po posledních událostech všichni spíše zamlklí.

V jednom z rohů velmi vážně rozmlouvala Narna s ostatními kněžkami, a nakonec vstala, vyzvala ke klidu a promluvila: “K zármutku nás všech se ukázalo, že zlé události neskončily včerejším večerem”. Oči všech se vydechšeně obrátily k probošce. “V noci se kdosi vloupal do našeho kláštera, byly odemčeny dveře sem do jídelny a také do zahradnického skladu, u nichž si je Muhar jist tím, že je pečlivě uzamkl. Vyzvala jsem všechny, aby zjistili, zda něco nechybí. Muhar si není vědom, že by scházelo něco podstatného, snad jen nějaké uskladněné ovoce. Oproti tomu zjistil Vjer, že z knihovny zmizely staré plány tohoto kláštera”. Ozvalo se nevěřícíne zašumnění poslouchajících. “Zdá se tedy, že tu někdo má v úmyslu loupit. Bohové nepochybně zlosyny potrestají, ale přesto je třeba, aby měli všichni oči na stopkách a sledovali cokoliv podezřelého by se mohlo stát”.

Narna pak obešla jednotlivé dobrodruhy a vyzvala je, aby ji postupně navštívili v kapitulní síni, kde si s nimi chce pohovořit. První se za proboškou vypravil Zifnab.

“Dobrý večer, pane Zifnabe”, přivítala jej Narna a pokynula mu, aby se usadil na židli oproti ní. “Ráda bych se vás zeptala, proč jste vlastně náš klášter navštívil a co od návštěvy očekáváte?”

“Tak tedy, já jsem rybář v Nurnu”, začal si kudůk vymýšlet. “Mám pod sebou několik lidí a společně lovíme. Ale poslední dobou jdou úlovky dolů, a je to hlavně tím, že nejsou správní červi. Takže já jsem chtěl bohyni poprosit, aby mi seslala hodně červů”.

“Červů?”.

“Ano, červů, žílal a podobně havěti. My to sbíráme... teda spíš moji podřízení to sbírají a lovíme na to ryby, a pokud nejsou dobří tlustí červi, tak se ryb chytí málo”.

“Takže jste přijel prosit bohyni o červy?”.

“Ano, a teda musím říct, že jsem si to takhle nepředstavoval. Přepadení, vraždy, samá práce, v klášteře bych očekával klid a rozjímání”.

“To je jistě pochopitelné”, souhlasila Narna. “Tragédie, která nás postihla, je ovšem zcela výjimečná a neobvyklá. Je možné, že nás bohyně zkouší, a musíme se s tím nějak vyrovnat. Pokud své srdce věnujete bohyni, tak na vás jistě popatří a sešle vám vaše... ehm, červy”.

“No to jsem se chtěl také zeptat. Aby na mě bohyně popatřila, tak kolik jako by se mělo třeba nabídnout? Já jsem ochoten bohyni za přízeň patřičně odměňovat”.

“Víte, Zifnabe, bohyni nejlépe obdarujete poctivou prací a otevřeným srdcem. Děkuji vám za váš čas, a prosím, necht’ vejde další”.

* * *

Po Zifnabovi vstoupil k probošce Nif. Neobratně vysvětlil, že dělá posluhu ve mlýně, a byl vyslán jménem mlynáře i všech ostatních pomocníků vyjádřit vděčnost bohyni za dobrou úrodu a rozkvět. Mnoho dalšího z prostoduchého barbara Narna nedostala, jeho předstírání nevědomosti bylo velmi hodnověrné, zejména proto, že většinu času nic nepředstíral.

To Jorchen Kierke byl z jiného těsta. Vydával se za přesídlence z Gurdutových kruhů, odkud ve skutečnosti pocházela jeho žena, který přijel pro požehnání, aby se jemu i ostatním podařilo vybudovat nový domov. Svůj příběh měl do promyšlen do posledního detailu, avšak nezůstal jen u toho, zkritizoval neadekvátně pomalé reakce na neblahé události a promptně nabídl pomoc při

průzkumu, hledání stop či dalším vyšetřování. Navrhoval také, aby proboštka připravila na pachatele past. Narna hraničnickovi poděkovala řkouc, že snad již ničeho takového nebude zapotřebí.

Postupně se u proboštky vystřídali i ostatní dobrodruzi, ale všichni totožně vyjádřili údiv a zděšení nad nastalými událostmi, ale nemohli nijak přispět k jejich objasnění.

Když Narna opouštěla kapitulní síň, měla v některých věcech jasněji, ale stále si nedokázala spojit všechny střípky mozaiky. Vtom si všimla, že přede dveřmi leží zmuchlaný kousek pergamenu. Zvedla ho a opatrně rozbálila. Bylo na něm neuměle naškrábáno několik slov: ‘Ty dveře vypáčil kudůk Zifnab. Přítel’. Proboštka se zamračila, uložila lístek do záhybů svého roucha a odebrala se k večerní modlitbě.

* * *

Zatímco Nurnští rozmlouvali s Narnou, ostatní obyvatelé kláštera se začali postupně vytrácet na modlitby, a dobrodruzi je postupně následovali, jen Al-Rahem ostatním nenápadně naznačil, že se později mají sejít u něj v cele.

Do kaple zamířil i Zifnab, když tu se k němu přitočil barbar Brada. “Pan Zifnab, nemýlím-li se”, oslovil kudůka. “Můžeme si promluvit?”. Morošan se zájmem přikývl a společně se vydali na malou procházku stranou zvědavých uší.

“Co zde hledáte Zifnabe?”, otázal se Brada mírně. “Peníze? Moc? Vědění? Vím dobře, že jste to byl vy ještě s tím hobitem, kdo se včera vloupal do skladiště”, pokračoval, když se na něj kudůk tázavě zadíval. “Tulka mi to prozradil, a stejně tak to může prozradit i probošce. Ale já věřím, že můžeme najít společnou řeč”.

“Zajímají mě tajemství. Co se děje s bohyní”, zkusil si zloděj Bradu otřukat.

“Věříte v bohyni, Zifnabe?”.

“Tak samozřejmě věřím, ale zaměřuji se, abych tak řekl, na svěštější záležitosti”.

“To jsem si myslel. Ale bohové dokážou pomoci smrtelníkům k mnoha světským prožitkům. Takže jsou v tom především peníze?”.

“Tak peníze jsou důležité, jistě, ale já jsem ochoten zaplatit za informace”.

“Ach tak, takže znalosti? Moc?”.

“Moc nikdy neušoudí”.

“Bohové mohou moc nabídnout, když se na ně správně obrátíte”.

“No já se k bohyni obracím, v modlitbách”, Zifnabovi nebylo zcela jasné, kam Brada míří.

“Není jen jedna bohyně. Jsou i jiní bohové. Možná bych vám mohl ukázat k nějakému cestu”.

“Ano?”.

“Je to možné. Ale musel byste přirozeně napřed ukázat oddanost”.

“Jak?”.

“Vidím, že nechodíte kolem horké kaše.

Tak tedy, jak už víte, že proboštka nechává v noci hlídat. Dnes mám první část noci hlídku já, tedy vás nechám projít. V Muharově zahradě je jistá zajímavá květina. Má velké bílé květy a kvete právě touto dobou. Přineste mi alespoň pět těchto květů, a já vám prozradím, jak se dobrat moci”.

“Ta zahrada je prý nebezpečná”.

“Ovšem. Kdyby to bylo bezpečné, jakápak by to byla zkouška? Tak prozatím bohové s vámi”.

* * *

Po modlitbách se dobrodruzi sešli u Al-Rahema a Zifnab vyklopil, co po něm chce Brada.

“Tak Brada”, prohrábl si vůdce řídký vous. “Měl jsem na něj podezření už dřív. Ale tohle mi smrdí pastí. Jestli tě Narna prohlídla, tak na tebe mohli nastražit léčku”.

“Narna neví ani prd”, prohlásil sebevědomě kudůk. “Tu jsem vobelstil tak, že nevěděla, která bije”.

“No jen aby”, zabručel Kierke.

“Nevíme, jestli nás někdo nečeť”, poznamenal Rahem. “Kdo ví, co všechno vědí”.

“Kdyby ho četli, tak by věděli všechno, nebo ne?”, otázal se Borůvka.

“Ne nutně”.

“Ale tohle je cesta, jak se posunout někam dál”, naléhal Zifnab.

“Ty tam hodně chceš jít, co?”, podíval se na kudůka přísně vůdce.

“Jinak se nepohnem, myslím”.

“Ale jsou tam prej ty divný kytky, co když tě nějaká sežere?”.

“Svatý Daleš bere. Svatý Daleš dává”, fatalisticky podotkl Julián.

“To tam chceš jít sám?”.

“No já doufal, že by se mnou moh jít Bolbuch, pro jistotu”.

Vůdce se tázavě zadíval na trpaslíka. “No pokud to je nutný, ale nevím, jak bych se tam nenápadně dostal”.

“To můžu zařídit”.

“Takže domluveno?”.

“Podle mě je to jasná past a Zifnab jim tam spadne”, prohlásil prorocky Jorchen.

“Dobře, máte ještě nějaký další podezření?”, rozhlédl se vůdce po ostatních.

“Já si myslím, že mimo podezření je ten Vjer”, chopil se slova opět hraničnick. “Kdyby v něčem jel, neměl by důvod přiznávat, že se ztratily nějaký mapy”.

“A já bych řek, že v tom nejede Tulka”, přidal se Borůvka.

“S Vjerem souhlasím”, přikývl vůdce, “ale proč Tulka?”.

“Nevím”, pokrčil hobit rameny. “Prostě tak”.

“Aha, ty vyškrtneš podezřelého prostě tak”.

“Myslím, že není podezřelý”.

“Pro nás je podezřelý každý”.

“Co Narna? Vypadá to, že to poctivě vyšetřuje”.

“Nebo se taky snaží zahladit stopy”.

“Dokud ne zjistíme něco dalšího, tak jsou podezřelí všichni”.

“Když dovolíte, možná bychom mohli někoho sledovat, a třeba z toho něco vyplyne”, nadhodil Julián.

“Jenže koho?”.

“No to já právě nevím, ale svatý Daleš...”.

“Svatej Daleš nám v tom asi moc nepomůže. Musíme na něco přijít sami”.

“Právě proto bych šel do té zahrady”, vrátil se Zifnab ke svému nápadu.

“Jestli to chceš riskovat, tak prosím”, neměl už vůdce sílu s kudůkem polemizovat. “Ale jestli tam na tebe bude čekat Narna a voštatní, tak se necháš chytit a vyhodit. Je ti to jasný? Žádný boj”.

“Jasný. Žádný boj”.

“Co tam teda bude dělat Dědek?”.

“Pro jistotu, prej tam jsou agresivní kytky”.

“Prostě kytku krocnout. Narnu ne. To je snad jasný”.

Bolbuchi i Zifnab přikývli na srozuměnou.

“A ty si vem, Bolbuchu, tuhle čapku. Zneviditelní tě. A chlapi. Neposerte to”.

“Já vám radím jedno. Nechod'te tam”, pravil Kierke, než se za ním zavřely dveře.

* * *

Blížila se půlnoc. Zifnab prošel chodbou a neviditelný Bolbuch za ním. Kudůk pozdravil Bradu, který byl na hlídce v hale, a pokračoval do přízemí ke skladu. Svým šperhákem snadno odemknul dubové dveře a oba vklouzli dovnitř. Tam Zifnab rozsvítil lucernu a prošel skladištěm k zadním dveřím ven. Nadechl se a vzal za kliku.

V matném světle lucerny vypadala Muharova zahrádka poměrně strašidelně. Roztočivé stromy a keře šuměly v nočním vánku a jejich poskakující stíny jakoby se natahovaly po kudůkovi. Zifnab kráčel opatrně a co chvíli se rozhlížel. V bludišti rostlin se v noční temnotě dalo snadno zabloudit. Doufal, že Bolbuch je stále s ním.

A pak světlo lucerny osvětlilo jasně bílý květ velikosti kudůčí hlavy. Byl nádherný, ale morošan nebyl někým, kdo by příliš obdivoval přírodní krásy. Tím méně Bolbuch zevlující opodál, který by jistě více ocenil pěkný kámen.

Zifnab vytáhl dýku a začal květ řezat. Nešlo to zcela snadno, neboť stonek velkého květu byl silný a pevný, ale zakrátko se květ přesto ocitl v kudůkové mošně. Zifnab se s úsměvem pustil do pižlání druhého květu, když tu ucítil, jak ho cosi popadlo za nohu a táhne ho to pryč.

Překvapenému Bolbuchovi se naskytl zvláštní pohled, když kudůk stojící před ním náhle jakoby odlétl nohama napřed pryč a zmizel za křovím. Trpaslíkovy instinkty mu však velely neváhat a vrhnout se kupředu na pomoc spolubojovníkovi. Oběhl křoví, kde spatřil zmítajícího se Zifnaba v sevření několika trnitých šlahounů.

Bolbuch vypůjčenou dýkou přesekl jednu větvičku a byl docela rád, že přitom nesekl také nebohého kudůka, kterého keř jakoby vtaňoval dovnitř. Popadl tedy Zifnaba kolem pasu a silně zabral, aby ho dostal zase ven. Mezitím začalo několik šlahounů omotávat i jeho. Ostré trny zanechávaly ranky na kůži, a kde se šlahoun pevně zachytil, tam jakoby vysával životodárnou krev.

Nakonec Bolbuch dokázal vytrhnout kudůka ze změti větvíček, ale sám se mezitím ocitl v jejich pevném sevření.

“Já dokončím úkol, postarej se o tu kytku”, prohlásil poškrábaný Zifnab a jal se pokračovat v řezání dalších květů. Doufal, že si starý trpaslík poradí. Ten se však ocitl v sevření uvolněných šlahounů a stále více cítil, že mu dochází síla.

“Pomoz mi”, sykl na kudůka. Zifnab se tedy vrátil na pomoc a začal svou dýkou řezat dotěrné větve. Tím pomohl Bolbuchovi, ale sám byl opět chycen za ruku a tažen dovnitř. Trpaslíkovi však pomoc stačila, aby se dokázal konečně vyprostit, a začal zuřivě sekat po trnitých šlahounech. Vtom si však všiml, že kudůk vedle meze z posledních sil a v sevření několika šlahounů podezřele ochabuje. Opět věnoval všechny síly tomu, aby Zifnaba vytrhl z moci děsivého křoví. Když se mu to konečně podařilo a oba se ocitli na zemi o několik sáhů dále, byl Bolbuch na pokraji svých sil a Zifnab v bezvědomí.

Těžce funící Bolbuch se zvedl, popadl kudůka i všechny věci ležící kolem, které by později mohly prozradit jejich přítomnost, a odnesl je do skladu. Oddechl si, když za sebou zaklapl dveře.

Starý trpaslík našel konev s vodou na zalévání a vychrsl ji na bezvědomého kudůka. Ten

sebou trhl a začal se malátně probírat. Bolbuch pak zběžně ošetřil jeho i svoje rány. I když se Zifnab po chvíli vzpamatoval, bylo zřejmé, že pro další květy už v tomto stavu nepůjdou. Bolbuch se tedy opět zneviditelnil a následoval kudůka, který se klopýtavě vydal zpět do haly.

Brada s tázavým výrazem sledoval blížícího se Zifnaba, který měl zjevně potíže s každým krokem.

“Mám jen dva květy”, zasípal kudůk a podal barbarovi pytel. “Víc nešlo”.

“Co se dá dělat”, pokrčil Brada rameny a prohlédl si květy uvnitř vaku. Z jeho výrazu nebylo poznat, zda je se zlodějovým úlovkem spokojen či nikoliv.

Zifnab neměl sílu dál rozmlouvat, a tak se pomalu odšoural směrem ke své cele. Neviditelný Bolbuch ho následoval, a zakrátko oba spočinuli na svém tvrdém loži, kde upadli do posilujícího spánku.

Kapitola 5. - Den třetí: vyhnání zloděje

Unaveným dobrodruhům však nebyl dopřán dlouhý spánek, neboť s prvními slunečními paprsky zazvonil zvon na věži vyzývající ke vstávání. Rozespálé postavy malátně zamířily do chrámu k ranní modlitbě. Zifnab, kterého by si po ránu leckdo mohl splést s kudůčí zombií, několika slovy nahlásil vůdci, jak neslavně dopadla noční výprava.

Ospalí družiníci byli pohrouženi v modlitbách, nebo se tak alespoň tvářili, když kolem nich prošel kvapným krokem Muhar s ustaraným výrazem ve tváři a zmizel v kněžské části.

“Cože, už zase?”, zaslechli někteří rozčilený Narnin hlas. Vzápětí se objevila proboštka po boku s Muharem a Býkem a zamířila rázným krokem přímo k Zifnabovi.

“Byl jste v noci ve skladišti, Zifnabe?”, obořila se na kudůka.

“Nebyl”, lhal morošan.

“Pak si, prosím, sundejte košili”.

“Co, tady? To teda ne”.

“Býku, pomoz pánovi”, nařídila proboštka příkře a statný bratr vykročil.

“Já teda sám”, rychle pravil Zifnab a sundal si halenu. Na holé kůži byly jasně vidět krvavé šrámy způsobené trnitým křovím.

“Obviňuji vás z lupičství a vraždy zahradníka Bručila”, prohlásila Narna tvrdým hlasem. Pak se obrátila k ostatním přítomným, kteří nechápajíc sledovali celou scénu. “Zde Muhar ráno znovu objevil vloupání do skladiště, a viníkem je zde Zifnab. Viděl snad ještě někdo něco podezřelého, co by Zifnaba spojovalo se zločiny v

klášteře?”.

Tulka si chytil hlavu do dlaní a rozplakal se. “Já to nevěděl. Já myslel, že o nic nešlo”.

“Klid”, přistoupila k němu Narna. “Řekni, co víš”.

“Když jsem měl včera hlídku, tak jsem viděl tyhle dva, jak procházejí po domě”, řekl a hlas mu přeskakoval, přičemž ukázal na Zifnaba a Babačana.

“A proč's to neřekl hned?”.

“Bál jsem se trestu, protože jsem na hlídce usnul”, pravil hoch plačtivě.

“Trest tě nemine. Dnes tě čeká celý den půst a práce. Zatím se modli, ať ti bohyně odpustí. Svažte ty dva”, obrátila se Narna k ostatním. “Zatím je zavěme do síně předků, než provedeme výslech”.

Pokynula Darmodalovi který v kněžské části chrámu cosi provedl a za oltářem se otevřelo kamenné víko, pod nímž se objevilo strmé schodiště. Po svázání tam byli oba zajatci odvedeni a ponecháni.

“Pane Jorchene”, obrátila se Narna na hraničníka. “Vy jste mluvil o důležitosti hledání stop, dokud jsou čerstvé. Teď se můžete podívat. Muhare, vezmi tady Jorchena do skladu a zahrady”.

“Ehm, no já bych se potřeboval poradit”, zakuckal se zmatený hraničník.

“Poradit? A s kým?”, podívala se naň podezíravě proboštka.

“Tedy, poradit, jako... připravit. Já jsem ještě rozespálý”, snažil se to Jorchene zamluvit. Rád by od někoho zjistil, co se vlastně v noci stalo, ale uvědomil si, že před proboškou nesmí dát nejavo svou spřízněnost s ostatními dobrodruhy.

Když Jorchene s Muharem odešli, obrátila se Narna na Bolbuchu. Tomu na okamžik přeběhl mráz po zádech, ale proboštka pravila: “A vy, mistře trpaslíku, byste nám mohli pomoci při prohledávání cel těch dvou zlodějí. Vy ostatní se zatím pomodlete za nápravu jejich černých duší”. Bolbuch přitakal a společně s Narnou, Vjerem a Darmodemem vykročili k Zifnabově cele.

Jelikož Zifnab ukryl své paklíče a zbraně do Al-Rahemovy truhlice, nebylo toho v jeho cele k nalezení mnoho. Přesto byly jasně patrné čerstvé stopy na okně, které kudůk několikrát použil k tajnému výstupu z místnosti. Prohlídka Babačanova cel dopadla podobně.

Muhar zatím dovedl Jorchena do zahrady. Ten předstíral, že hledá nějaké stopy, ale rozhodně nechtěl prozradit, že kudůk nebyl v zahradě sám, což se ze stop v provlhlé hlíně dalo snadno vyčíst. Spíše s podivem hleděl na přírodní divy, které ho obklopovaly, neboť k přírodě měl

blízko, ale mnoho stromů a keřů zde rostoucích dosud nespátřil. Také se z hobitího pěstitele snažil dostat nějaké informace. Muhar přiznal, že pěstování těchto exotických a netradičních rostlin je jeho koníčkem a ve zdejší klášteře má svou dávnou tradici. Bohyni se obětují vzácné plody a květy a ona pak příznivě shlíží na věřící a poskytuje zemědělcům bohatou úrodu. Je to jeden z důvodů, proč je zdejší klášter tak významný.

Po těchto zkoumáních a modlitbách se všichni vydali na snídani a posléze do sadu. Tam bylo zjištěno, že jedna z jabloní přes noc zcela uschla. Zásah bleskem se dal vyloučit, neboť bouře v noci nebyla, bylo to tedy nadmíru podezřelé. Nicméně bylo rozhodnuto o tom, že jablono bude vyvrácena i s kořeny a rozřezána na otop. S tím pomohlo i několik silnějších dobrodruhů, zejména Nif.

Mezitím se v podzemí dokázal Zifnab zbavit pout a rozvázal i Babačana. Jelikož v místnosti byla naprostá tma, zkusili se orientovat po hmatu. Obešli kulatou místnost, která byla zcela prázdná a kromě schodů z ní vedl jen jeden další východ. Otevřeli dveře a jali se zkoumat druhou místnost, ale jen do chvíle, kdy zjistili, že kamenný objekt kousek od vchodu je z největší pravděpodobností sarkofág. Raději se stáhli zpátky, zavřeli dveře, Zifnab znovu svázal Borůvku a následně si narafčil pouta na ruce tak, aby se zdálo, že je stále svázan.

Když se obyvatelé kláštera sešli k obědu, přivítala je Narna radostnou zprávou, že se probrala Draka. Al-Rahem ji tedy po obědě navštívil, aby se s ní podělil o dosud zjištěné informace a poprosil ji o lobování za dvojici vězňů. Svěřil se jí se svým podezřením ohledně pastí připravené na Zifnaba a o předpokládané roli Narny a Brady. Také dal staré asketce janterníkový sirup, který by jí měl pomoci při uzdravování. Draka assuaenci sdělila, že si určitě promluví s Narnou a zkusí zjistit, co stálo za Zifnabovým zatčením. Al-Rahem se pak vydal za ostatními do sadu k práci.

* * *

Dvojice vězňů spočívala v naprosté tmě několik hodin, než se ozvalo cvaknutí kamenných dveří a temnotu prozářilo světlo pochodně. Dolů do místnosti vstoupil Býk držící pochodeň následován Narnou, Darmodalem a Drakou.

“Nyní budou posouzeny vaše činy”, prohlásila Narna.

“Jak? Co?”, zamžoural na ní Zifnab.

“Mlčte a nerušte naše soustředění”, nařídila mu proboštká.

“To ne, já nebudu mlčet, chci se hájit”, nedal se odbýt kudůk.

“Býku, nasad’ mu roubík”, kývla Narna

na mohutného mnicha.

“Tak jo, budu zticha”, protestoval Zifnab, ale bylo pozdě a vzápětí měl ústa ovázaná jakýmsi hadrem.

Babačan to celé sledoval a raději ani nepípl.

Trojice kněží poklekla kolem ležících dobrodruhů, zavřela oči a začala se soustředit. Bylo slyšet jen tiché mumlání jakýchsi manter. Bratr Býk zůstal hlídat u schodiště a zamračeně vše sledoval.

Čas se vlekl nesmírně pomalu, jakoby trvalo celou věčnost, než kněží ukončili meditaci a zvedli se. Odstoupili stranou a velmi tiše spolu rozmlouvali. Nakonec před dva zajatce předstoupila Narna.

“Ty, Zifnabe, jsi zproštěn obvinění z Bručilovy vraždy. Tvá duše je však černá a je ti zapovězeno dál se zdržovat v tomto klášteře. Sbal si své věci a odejdi”. Kudůk si oddechl. Nebyl vinen, přinejmenším ne vraždou zahradníka, ale nebyl si zcela jist, zda by to hrálo nějakou roli.

Narna se obrátila k Borůvkovi. “Vy Babačane, smíte zůstat. Byl jste sveden na scestí, ale máte duši čistou. Proste bohyni za přízeň, ať to tak zůstane”.

“Děkuji”, špitl hobit a tvářil se přehlouple, jakoby nechápal, co se vlastně celou dobu dělo.

Býk pak oba dobrodruhy rozvázal a Zifnaba doprovodil do jeho cely, kde si kudůk zbalil věci, a následně ho vyprovodil z kláštera.

“Dej si pozor na Narnu a Bradu”, obrátil se na odchodu Zifnab k Býkovi. “Nastražili to na mě”. Mohutný kněz se na morošana zadíval poněkud překvapeně, ale neřekl nic a ještě chvíli ho sledoval, když odcházel po cestě od kláštera.

* * *

Babačan zatím odešel pracovat do sadu, kde potkal ostatní družiníky a během sbírání jablek jim pověděl o podivném výsledku a Zifnabově vypovězení.

“Takže Zifnab je v tahu”, zabručel Bolbuch.

“No možná dopad ještě dobře”.

“Snad nevedešel daleko”, zadumal se Al-Rahem. “Večer ho zkusíme kontaktovat. Ono mít svého člověka venku může mít svoje výhody”.

“Jako třeba?”.

“Jako třeba vylákáme někam podezřelého, chytíme ho a vytlučeme z něj, co ví. A další člověk ze zálohy by se k tomu hodil”.

“A kdo je teda vlastně podezřelý?”.

“Já si vyškrt Bradu a Darmodala”, pravil Jorchen.

“Tak ty já bych tam právě nechal”, oponoval Al-Rahem.

“Já bych vyškrt Vjera”.

“To je ten hobit pěstitel?”.

“Ne, to je Muhar. Vjer je knihovník”.

“Tak toho bych taky vyškrt”.

“A kerej je vlastně ten Brada?”.

“Ten starej mnich, ne?”.

“Ne, Brada je ten barbar”.

“Helejte, udělejte si nejdřív pořádek ve jménech, a pak teprv začněte vyšetřovat”, neudržel se vůdce.

“A kdo je teda podle tebe podezřelý”.

“Podle mě je podezřelý Brada. Ale taky si myslím, že Brada jsou ruce, a chybí nám mozek”.

“No některějm určitě”, zachechtal se Bolbuch a následovalo několik nechápavých pohledů.

“Jo, Brada je mi taky podezřelý”, připojil se Julián. Už několik dní se snažil nadbíhat Tyli, dokonce si dovolil poplácat ji přes krásně tvarované hýždě, na což reagovala jen šibalským úsměvem. Dívka však většinu času trávila s Narnou, která jí zaučovala ve službě bohyni, přípravě a provádění obřadů a do podobných věcí. Navíc si všiml, že Tyli vrhá vilné úsměvy též na Bradu, takže se pro něj stal barbar nevitáným konkurentem, kterého bylo třeba se zbavit.

“Takže další hlas pro Bradu”.

“A kdo ho teda může řídit?”.

“Co ten Darmodal. Draka říkala, že tu chtěl být sám proboštem a dost možná žáril”.

“Darmodal je alkoholik”.

“A tos zase víš odkud?”.

“Nevim, někde jsem to slyšel”.

“Co by pak měl říkat tady Dědek?”.

“No dovol”.

“Hele, nechte toho. Třeba je tu ještě někdo další, takřkajíc skrytej”.

“Skrytej kde?”.

“To nevím, neřikal někdo něco vo tajemnym podzemí?”.

“To jsem říkal já, já čuju, že tady jsou nějaký skrytý podzemní prostory. Jako trpaslík na to mám nos”.

“Jakobych slyšel Zemikosu”.

“To teď nevyřešíme, nejlepší by bylo čapnout Bradu a pořádně ho vyslechnout”.

“Můžu Bradu vylákat na dřevo”, navrhl Jorchen. “A tam ho přetáhnu klackem. A nasadím palečnici”.

“A Zifnab ti může pomoci”.

“Kudůčí pomoc nepotřebuju, to zvládnu sám”.

“To jsem si o tom křoví taky myslel”, pochybovačně dodal Bolbuch.

“Taky by ho moh vylákat tady Babačan. Ví se o něm, že krad se Zifnabem, tak by to nebylo

podezřelý”.

“Já?”, vykulil oči nechápavě hobit. “A co bych jako měl dělat?”.

“Třeba říct Bradovi, že chceš dokončit ten úkol. Ale chceš vědět víc”.

“Aha”.

“Můžeš za nim zajít v noci”.

“Proč v noci”.

“Protože komploty se řešej v noci”.

“Tak domluveno, Babačan kontaktuje Bradu, toho chytíme a vyslechnem. Snad nás to někam přivede. A teď bafněte ty koše s ovocem a odneste je do sklepa na moštování, ať tady nevypadáme podezřelé”, zakončil debatu Al-Rahem.

* * *

Někteří dobrodruzi během další práce v sadu ještě diskutovali o situaci, ale nikdo se nedobral žádného podstatného závěru. Po večeri Al-Rahem opět zašel za Drakou, která se rychle zotavovala, snad i díky užívání janterníku. Asketka vyložila vůdci Nurnských, co se dozvěděla.

“Tak přede vším, podívali jsme se do duše těch dvou zajatců. Nebylo v mé moci zařídít, aby ten kudůk zůstal v klášteře, a ani to nebylo mou vůlí. Je to bytost nadobro zkažená, je to sobecký cynik, násilník a vrah”.

Assuaenský lupič pokýval hlavou, to vše o Zifnabovi věděl. “Inu, v naší branži jsou i takoví”.

Draka chápavě pokývala hlavou a pokračovala: “Všichni přítomní snadno četli v jeho myslí, takže jsme se shodli. Jen Darmodal se snažil trvat na tom, že Zifnab mohl zabít Bručila. Já i Narna jsme ovšem byly naprosto přesvědčeny o opaku. Podle všeho však nebyla nalíčena žádná past. Narna říkala, že dostala na Zifnaba anonymní udání”.

Al-Rahem zvedl údivem obočí. “Že by Brada nalákal Zifnaba do pastí sám? Ale proč by to dělal? Nebo někdo jiný? Ale kdo?”. Hlavou se mu honila změt’ myšlenek.

“Víc toho nevím. Ale cítím, že požehnání bohyně je velmi slabé a vyprchává. Jsem přesvědčena, že skončí zítra”.

“A bude se tedy konat obřad?”.

“Přesný den určí Narna. Bývá zvykem poslat zprávy do okolí, neboť zemědělci a hospodáři z okolí se obřadu také chtějí zúčastnit. Je to pro ně výroční společenská událost”.

Al-Rahem vše vypověděl ostatním a Jorchen se na to rozhodl zajít za Narnou. Navrhl proboštku, že by mohl přespát ve skladu se svým psem, takže by odhalil, pokud by se tam někdo zase chtěl vloupat. Ta po poradě s Muharem souhlasila, a tak se hraničník po modlitbách nenápadně vkradl

do skladiště a strávil tam noc.

Zatím se Bolbuch vytratil z kláštera a vydal se k vesnici v údolí. Na cestě narazil na Zifnaba kráčejičího opačným směrem. Kudůk mu vypověděl, že si prozatím pronajal světničku v jednom stavení a nyní se vydal pro své věci, které byly ukryty v Al-Rahemově cele. Bolbuch mu řekl, aby do kláštera raději zatím nechodil. Vyložil mu doposud získané indicie a podezření na Bradu, a nakonec se oba dobrodruzi dohodli na místě případného srazu na kraji lesa, stranou zvědavých očí.

Když se starý trpaslík vrátil, narazil na Býka, který měl právě hlídku a podezřívavě se na něj zadíval.

“Rád chodím na večerní procházky”, sdělil Býchovi Bolbuch.

“V tom dešti?”, opáčil mnich. Skutečně, odpolední mrholení zatím přerostlo v pořádný liják.

“Děšť neděšť, my trpaslíci jsme se naučili čelit nepřízni živlů”, vymlouval se Bolbuch. “A pak, když se jeden po večeri projde, krásně mu slehne a dobře spí, a to je v mém věku důležité”.

Býk pokýval hlavou a Bolbuch odkráčel do své cely.

Kapitola 6. - Den čtvrtý: odhalení

Když dobrodruzi ráno vešli do chrámu k tradiční modlitbě, našli tam Tulku, který strávil v modlitbách celou noc, aby odčinil své provinění. Jelikož večer až do tmy pracoval, promokl a poněkud nasytl, takže mu Ertnyk po snídani podal léčivý lektvar. Tulka se pak vydal po své práci, ale netrvalo dlouho, začal chropět, chytil se za hrdlo a svezl se k zemi. Když se k němu seběhli ostatní včetně několika Nurnských, byl mrtev.

Narna, která na místo dorazila po chvíli také, vypada zničeně. Po klidné noci se zdálo, že konečně bude lépe, ale v tuto chvíli to spíše vypadalo tak, že posvátnou půdu znesvětila vražda a přízeň bohyně je ta tam. Narna nařídila odnést tělo nebohého chlapce a uvěznit Ertnyka v podzemí. Jorchen sice hlasitě trval na Ertnykově nevině, neboť podle něj by jen blázen podal Tulkovi jed přede všemi, objevily se však i opačné hlasy, zejména Darmodal prohlásil, že od skřeta se nic dobrého nedalo čekat. Narna nakonec odbyla všechny a celá rozrušená se odešla modlit za spásu kláštera.

Babačan se v nestřežené chvíli příkradl k Bradovi a nabídl mu své služby. “Dokončím, co Zifnab začal, ale potřebuji vědět víc”, řekl barbarovi. Brada ho odbyl s tím, že si tedy promluví večer. Nezdálo se, že by ho přihloupě se tvářící hobit, kterému navíc bylo povoleno zůstat v klášteře

přes zjevné provinění, přesvědčil o tom, že je ten pravý pro jeho úmysly.

Nif, Julián a Al-Rahem dostali za úkol odnést nařezané zbytky uschlé jabloně do kůlny, aby dřevo mohlo vyschnout a časem se použilo na podpal. Rahemovi se však cosi nezdálo, a nakonec přišel i na to, co to bylo. Přes noc zmizely kořeny tohoto uschlého stromu. Nikomu nebylo jasné, co to znamená, ale všichni byli za jedno, že to nevěští nic dobrého.

Bolbuch se zatím v sadu vydal prozkoumat Bručilovu noru. Napadlo ho totiž, zda hobit při jejím hloubení nenarazil na nějaké podzemní prostory. Prohlídka však nevedla k ničemu. Zjistil, že nora sloužila především jako skladiště zahradních nástrojů, jen v jedné části byl malý otoman a křeslo, ve kterém Bručil pletl košíky. O tom, že se této velikosti často věnoval, vypovídalo množství hotových i rozdělaných košů jakož i připravených prutů. Nebylo tu však nic, co by Bolbucha přivedlo na jakoukoliv stopu.

Když se trpaslík vracel ke klášteři, všiml si, že náhle prudce zesílil vítr. Větrné porvy rychle nabraly na rychlosti a lidé v sadu měli problém udržet se na nohou. Vzduchem začaly létat listy, zralé ovoce i prasklé větve. Jedna taková nepříjemně zasáhla do zad Juliána.

Vichřice zastihla pracující v sadu nepřipravené, ale brzo bylo jasné, že je třeba zmizet a všichni se rozběhli ke klášteři. Když dobíhali, začaly kolem nich dopadat první kroupy.

V klášteře panoval zmatek. Všichni věřili, že čelí hněvu bohyně za vraždu mladého Tulky. Většina klášterních obyvatel se vydala do chrámu modlit se, aby se zuřivost bohyně utišila. Zakrátko však bylo jasné, že řádění živlů je nesmírně silné, vichr začal strhávat střešní šindele a děrami dovnitř tekly proudy vody a krup. Kdo mohl, snažil se díry alespoň provizorně zakrýt. Mezitím se dobrodruzi snažili najít Bradu, jenž nebyl nikde vidět. Došlo tak k několika hádkám zejména s Rezkou, která organizovala práce.

Pracem se vyhnul Bolbuch, který se pomocí kouzelné čapky zneviditelnil, aby nenápadně nikým nerušen sledoval Darmodala. V nestřeženém okamžiku vnikli Al-Rahem a Jorchen Kierke do Bradovy cely, kterou prohledali, byť toto prohledání by se dalo spíše označit za rabování, pokud by tam našli něco víc než několik zlatých. Než dvojice zklamaná neúspěchem odešla, rozházela po podlaze všechno prádlo, povlečení i slamníky.

Někteří dobrodruzi se pak šeli v Al-Rahemově pokoji, kde měli uloženy věci, aby se pro jistotu ozbrojili.

“Tak v Bradově cele není vůbec nic. Ale

určitě má někde skrýš”, sdělil ostatním vůdce.

“Takže věříte na podzemí”.

“Jo”.

“A neviděl vás nikdo?”.

“Určitě ne, dávají jsme pozor”.

“To vás mlžným zrakem zahalil svatý Daleš”, pravil Julián.

“To je taky možný”, odvětil ironicky Al-Rahem a protočil panenky.

Právě tehdy se země otřásla a všichni popadali. Sklo z oken se s hlasitým třeskem rozpadlo a dřevěným stropem propadl bratr Býk, který se na půdě snažil spravovat střechu.

Klášteří budova byla naštěstí bytelná a otřesy na ní nezanachaly velké škody. Děrami ve střeše a vytlučenými okny se však dovnitř valily proudy vody. Přestože bylo dopoledne, panovala tma a rány krup velikosti slepičích vajec do střechy téměř znemožňovaly konverzaci. I přes tento rachot bylo slyšet bědování. Zatímco Julián pomáhal tlačit Býkovy nohy klátící se ze stropu zpátky nahoru, aby se dostal z díry v prasklém krkně, ostatní vyběhli na chodbu, kde o kus dál ležela Rakýňa s pochroumanou nohou, když se při otřesu zřítila ze žebříku. Ošetření se ujal Babačan, zatímco ostatní se hádali s Rezkou ohledně své účasti na práci. Spor nakonec musela vyřešit Narna, která poslala dobrodruhy pracovat. Al-Rahem si alespoň promluvil s Drakou, které chvatně vyložil veškerá podezření a dohodli se, že asketka Narně prozradí pravý důvod přítomnosti družiny, aby mohlo být urychleně zahájeno pátrání.

Narna si zanedlouho skutečně Al-Rahema zavolala a nechala si vysvětlit situaci. Assuanec vypověděl vše, co Nurnští zjistili nebo se domnívali. Zejména přesvědčení o vině Brady a podezření na Darmodala, a také o pravděpodobných podzemních prostorách pod klášteřem, kde se mohou spiklenci skrývat. Narna pak Al-Rahemovi povolila propátrat kapitulní síň.

Vůdce dobrodruhů si k ruce vzal Jorchena a společně pečlivě prohledali každý kout rozlehlé místnosti, nicméně nenalezli ani stopy po nějakých tajných dveřích.

Když byli hotovi, nejhorší bouře se již utišila a většina unavených obyvatel kláštera se modlila za odpuštění bohyně, a oba družiníci se nenápadně připojili. Za nějakou dobu se objevil Jadroš, který narychlo připravil alespoň skromný oběd a všichni se odebrali posilnit se.

Během oběda přiběhl do jídelny Muhar a ihned zamířil za Narnou, které cosi zašeptal.

“Kde je Tulka?”, zvedla se proboštka a rozhlédla se ostatních. Všechny oči byly upřeny na ni. “Kam jste ho odnesli?”.

“Do jeho cely”, odpověděl po chvíli

váhání Býk, který pomáhal s odnesením těla. “Dali jsme ho na postel do jeho cely”.

Narna a Muhar následování Býkem vyšli z jídelny, ale zakrátko byli zpátky. Všichni je pozorně sledovali plni obav, co jim bohyně zase připravila.

“Tulka je pryč”, prohlásila Narna rázně. “Muhar zjistil ze zbytků tekutiny, že nápoj, který Tulka ráno vypil, nebyl jed. Byla to substance, která zpomaluje tělesné procesy, proto se jevil jako mrtvý, ale nebyl”.

“A co s ním teda je? Kde je?”, zaznívaly dotazy ostatních.

“Nevíme, kde je. V tuto chvíli víme, že se v prostoru kláštera nestala vražda, nedošlo ani k hněvu bohyně”, všichni si viditelně oddechli, ale Narna pokračovala: “Ty zlé jevy byly projevem něčeho jiného. Něčeho temného. Není proto vyloučeno, že k vraždě ještě dojde”.

Nakonec Narna poslala Vjera s Nabučekem, aby prohledali prázdné cely, a Jadroš s Rezkou byli pro změnu posláni zkontrolovat rozlehlý sklep a Asja s Fionkou se měli podívat ven do chlívků a kůlen. Ostatní poslala proboštka modlit se, a sama se s Drakou vydala do kapitulní síně nenápadně kynouc Al-Rahemovi, aby je následoval.

Vůdce Nurnských měl již svou teorii. Připomněl Drace dávný zážitek, o němž věděl od otce Bořidana. Tehdy bylo obětováno dítě, a unesení Tulky naznačuje, že by mohl být obětován on. Bylo zřejmé, že zločinec, ať už je to kdokoliv, nechce přivodit prokletí bohyně vraždou v klášteře. Toho by zřejmě snadno dosáhl. Jeho cílem tedy mohlo být pokřivení obřadu.

Narna i Draka víceméně souhlasily s logikou této teorie, stejně jako s možností, že jsou zde neprozkoumané podzemní prostory sloužící jako skrýš. Proboštka nakonec rozhodla, že obřad bude proveden zítra za úsvitu. Hlavním důvodem bylo nedopřát Bradovi, považovanému nyní za hlavního podezřelého, času na přípravu jakýchkoli intrik, které by mohl chtít spřádat. Také bude snažší udržet pozornost hlídek, které budou bránit jakémukoliv narušení obřadu. Obřad také proběhne jen v kruhu obyvatel kláštera, tím pádem nebude moci Bradovi přijít žádná pomoc zvenčí. Zemědělci z okolí jsou sice zvyklí účastnit se obřadu, ale pro ty bude možné provést obřad se vši pompou později, když už bude přízeň bohyně náležitě zajištěna.

Al-Rahem se sice domníval, že termín je to poněkud šibeniční, neboť chtěl nejprve najít vstup do podzemí, o jehož existenci byl pevně přesvědčen, ale neprotestoval proti argumentům proboštky. Dostalo se mu slibu, že budou později

vpuštění do síně předků, aby zkusili nějaké tajné dveře najít tam.

* * *

Většina odpoledne proběhla ve znamení příprav na obřad. Někteří členové klášterní komunity spravovali poničenou střechu, jiní prováděli nejnutnější opravy poničeného zařízení, a další nosili ovoce, vybírali nejkrásnější kusy pro bohyni a starali se o výzdobu chrámu podle pokynů Narny. Narna s Drakou a Tyli pak prováděli nad obětinami různá zařízení.

Dobrodruzi vypomáhali, kde bylo třeba, pouze neviditelný Bolbuch pečlivě sledoval Darmodala. Už když proboštka ohlásila svůj úmysl provést obřad hned zítra, dal Darmodal najevo nespokojenost a dosti rázně u Narny protestoval argumentuje nedostatkem času a špatnému stavu chrámu, který shledával nehodným počtů bohyni. Proboštka se ale odmítla nechat přesvědčit a Darmodal se zbytek dne tvářil zámčivě.

Co však bylo důležitější, že během odpoledne zašel na jednu z laických cel. Bolbuch v tu chvíli ještě nevěděl, že je to Bradova cela, ale poslouchal za dveřmi slyšel jakési cvaknutí a pro trpaslíka snadno rozpoznatelný zvuk tření kamene o kámen. Pak zaslechl hlasy, ale nedokázal rozpoznat slova. Když Darmodal po chvíli celu opustil, vklouzl tam Dědek co neopatrněji a co nejtíšeji prozkoumal místnost. Podlaha byla pokryta hadry, které tam zanechali Al-Rahem z Jorchemem během prohledávání, ale na jednom místě byly hadry odházeny, a právě sem zaměřit trpaslík svou pozornost. Při pečlivém zkoumání skutečně zjistil, že jedna dlaždice na podlaze vypadá jako vchod kamsi do sklepení. Nebyl ovšem schopen určit, jakým způsobem se otevírá. S tímto zjištěním se odebral za vůdcem, ale zakrátko se vrátil, aby v Bradově cele hlídal.

Al-Rahem si nebyl jist, jestli by měl konfrontovat Darmodala se zjištěním tajného vchodu, ale po poradě s Narnou se rozhodli, že nejprve prozkoumají podzemí pod chrámem, a pak se uvidí.

Když pak nastala doba večera a všichni opustili chrám, otevřela Narna vstup do podzemí, kam sestoupili Al-Rahem, Jorchon Kierke a Julián Chrupa. Ve třech se pak jali prohledávat obě místnosti. Díky lucerně jim to šlo o dost lépe než předtím Zifnabovi, a tak zjistili, že toto podzemí se skládá ze dvou místností. Schodiště z chrámu ústí do síně předků, kruhové místnosti, jejíž stěny jsou pokryty neznámým textem. Z ní vedly jedny dveře do obdélníkové místnosti, která byla obložena prostými kamenými bloky a bylo v ní umístěno osm sarkofágů.

Hroby dávných představených kláštera

nechali dobrodruzi kupodivu na pokoji, věnovali se především stěnám. Julián zkoumal písmena vystupující z kamene na zdech síně předků, ale nebyl schopen znaky rozpoznat, natož číst. Napadlo ho, že by mohl zkusit na různá písmena zatlačit, zda to něco neudělá, a měl štěstí, neboť pod tlakem jeho dlaně skutečně jeden z kamenů povolil a z cvaknutím se na stěně naproti schodům otevřely tajné dveře.

Dobrodruzi nahlédli do temné chodby. Byla úzká, ale pečlivě zbudovaná z kamene. Jisté bylo, že nebyla opuštěná, neboť zcela jasně bylo vidět světlo linoucí se zpoza rohu. A jistojistě to nebylo světlo pochodně, jasná záře naznačovala, že v chodbě něco vydatně hoří. Než se trojice stačila shodnout, co dělat dál, záře jasněla stále více, až do chodby doslova vešel plamen. Tvor vypadal jako chodící výheň velikosti menšího hobita a nebezpečně se blížil.

“Dojdi pro pomoc”, nařídil Al-Rahem Juliánovi a sám si připravil magickou dýku. Assuaenec vytušil, že tvor by mohl být zosobněním ohnivého živlu, elementálem, jaké dokázá přivolat mocní theurgové.

Jorchon Kierke na blížící se plameny vystřelil z luku, ale šípy jen zasýčely a doslova se vypařily. Dvojice dobrodruhů ustupovala ke schodišti, po kterém kvapem zmizel Julián. Ohnivý živel se před nimi na okamžik zastavil, a pak vychrll plamenný oblak, který oba ošklivě popálil. Al-Rahem se však nezalekl a zaútočil svou dýkou. Sálající žár mu připomínal pobyt na rozpáleném písku za jasného dne v poušti, kde prožil mládí, ale přesto zuřivě bodal do plamenů věda, že je třeba potřít jádro živlu, které napájí oheň. Rovněž hraničnick se snažil uhasit plameny pomocí lesních kouzel, a když to nezabíralo, rozběhl se pryč. “Dojdu pro vodu”, vykřikl na Rahema, který zoufale bojoval. Naštěstí nebyly slehající plameny pro obratného zloděje příliš nebezpečné a on se jim dokázal poměrně úspěšně vyhýbat, takže odolával jen s pár popáleninami.

Jorchon zatím doběhl do kuchyně, kde popadl vědro s vodou. Ostatní už byli zburcováni Juliánem, který všechny vyplašil křikem, že v klášteře je ohnivý démon. Jorchon to vzápětí doplnil voláním, aby nosili vodu. Se džberem se pak řítit zpět do podzemí následován kněžními.

Jorchon kvapně seběhl z příkrých schodů do podzemí a vychrstl vodu do oživlých plamenů. Tedy, bylo to jeho záměrem. Jelikož se na cestě mezi hraničnickem a elementálem nacházel Al-Rahem, skončila většina obsahu vědra na něm. Příliš mu to ale nevadilo, neboť alespoň uhasly dýmající části jeho oblečení. Nějaká voda přeci jen dopadla i do ohně a prudce zasýčela. Plameny se

viditelně zmenšily. V tom snědý assuaenec spatřil příležitost a částečně chráněn příkrovem vody, která z něj chrčela, vrhl se na svého soupeře divoce mávaje dýkou. Plameny zasýčely a jakoby ztratily integritu, rozlétly se po místnosti, kde pomalu dohasínaly.

Po krátké poradě se Al-Rahem vydal s Bolbuchem, Nifem a Býkem na průzkum chodeb, o kterých nikdo z klášterních obyvatel nic nevěděl. Podzemí nebylo příliš rozsáhlé, v podstatě šlo jen o dvě spojovací chodby. Ta směřující od síně předků končila další kulatou místností přímo pod fontánou na dvoře. Už když se skupina blížila, ozývalo se odtud kromě splouchání vody dunivé hučení. Ukázalo se, že v místnosti je studna, nad kterou je podivné točící se zařízení pohánějící spirálovitý systém vynášející vodu ze studny na povrch. Uprostřed zvláštního stroje se leskly tři azuriony. Všichni chvíli s údivem sledovali tento div, který tu nepochybně fungoval už celá desetiletí, možná staletí. Dávno se zapomnělo, že tu něco takového vůbec je, natož kdo to kdysi vyrobil. Ze zařízení dále vybíhaly olovené trubky, které vedly chodbou a zatáčely nahoru v místech, kde byly klášterní záchody a koupelny.

Nebyl však čas na dlouhé zdržování, v chodbě byla také menší místnůstka, kde byly naskládány koše se shnilým ovocem, které z velké části tvořily Muharovy výtvořiny. Byly tu rovněž seschlé kořeny a dva podivné květy, nyní uvadlé. Boční chodba vedoucí kolmo na tuto, z níž se také vynořil ohnivý elementál, skrývala rovněž malou místnůstku, ve které byly železné vzpěry sloužící jako žebřík. Al-Rahem po něm vylezl a našel spínací mechanismus, kterým otevřel dlaždici ústící do Bradova pokoje.

O kusu dál byly ve stěně dveře. Bolbuch s Nifem se do nich opřeli, ale dalo jim pořádnou práci s nimi pohnout. Bylo zjevné, že s nimi nikdo nehýbal už pěknou řádku let. Když konečně povolily, ozvalo se za nimi hlasitá rána a řinčení skla. Dobrodruhům se podařilo schodit regál s kompoty, který kdosi postavil ke stěně netuše nic o existenci tajných dveří. Když dobrodruzi překročili spoušť, zjistili, že stojí v klášterním sklepě pod kuchyní, kde se v chladu uchovávaly zásoby.

Jelikož sklep nevypadal, že by se v něm někdo schoval, zejména vzhledem k očividnému nepoužívání dveří, pokračovala výzvědná skupina dál. Chodba končila schody vzhůru, které ústily v živém plotu na okraji sadu. Vchod byl dobře zamaskován křovím. Al-Rahem si klekl do hlíny a v mdlém světle lucerny se snažil najít nějaké stopy. Díky tomu, že půda byla po prudkém dešti celá nasáklá vodou, tak se mu skutečně podařilo dobře patrné otisky bot najít. Přivolaný Jorchon pak potvrdil, že se jedná o dva páry bot, podle všeho

utíkajících lidí. Stopy směřovaly nejprve ke stodole, odkud se přes pole odebraly k vesnici.

Al-Rahem se rozhodl riskovat a s Bolbuchem se rozběhl do vesnice doufajíce, že právě tam uprchlíci směřovali také a oni budou je tak dostihnou rychleji, než kdyby šli pomalu držíce se stop.

Ve vesnici bylo i po setmění živo. Vesničané dosud za svitu pochodní opravovali škody způsobené řáděním živlů, nikdo z nich však nespátřil Bradu ani nikoho jiného. Ve vsi druzi také narazili na Zifnaba, který se jen tak poflakoval a okouněl. Společně počkali na skupinu stopařů vedených Jorchemem. Stopy uprchlíků vedly kolem vesnice a do stáje, odkud zmizeli dva koně. S povolením vesničanů, kterým nasypal pár zlatek, si Al-Rahem vypůjčil další koně, aby mohl uprchlíky pronásledovat.

* * *

Bolbuch, Babačan a Zifnab se neúčastnili pronásledování a vrátili se do kláštera, kde je hned přivítal Julián s novinkami. Zásadní bylo, že Narna s Drakou udeřily na Darmodala považovaného za strůjce všech problémů. Starý pán se však samým rozrušením zhroutil a skončil. Tělo bylo pečlivě ohledáno Ertnykem a podle všeho byl mrtev, byť stále panovalo podezření, že by se mohl probrat, podobně jako Tulka.

Další novinkou bylo zmizení elfky Indry, kterou od večera nikdo neviděl. Narna chce provést obřad hned ráno, aby Brada nebo kdokoli jiný neměl dost času připravit se na jeho překažení. Požehnání bohyně považuje za prvořadé.

Bolbuch došel k názoru, že stopy prchajících, které sledovali z kláštera, mohly patřit Bradovi a Indře, zatímco Tulka měl být použit jako oběť, a tudíž může být stále někde v klášteře, svázaný a bezmocný. Čtveřice dobrodruhů tedy znovu prohledala celé podzemí, ale pátrání po dalších tajných chodbách bylo zcela marné. Nikam nevedlo ani prozkoumání obytných klášterních prostor. Zatím byly přípravy k obřadu ukončeny a všichni se odebrali spát, až na Nurnské, kteří byli požádáni o držení hlídky. Bolbuch také přesvědčil Narnu o nutnosti pohřbení Darmodala, aby se nemohl probrat a dále škodit. K tomu proboštka, která nemohla starému knězi odpustit jeho zradu, dala svolení.

* * *

Al-Rahem zhruba po hodině jízdy temnou nocí usoudil, že pronásledování v těchto podmínkách nemá smysl, neboť uprchlíci mohli dávno sjet z cesty a někde se ukrýt. Nařídil proto návrat do kláštera.

Tam se skupina vrátila těsně před půlnocí, ale našla pouze spícího Juliána. Ten vůdci

sdělil, že ostatní hlídají v chrámu a v podzemí, proto Al-Rahem poslal své společníky spát a vydal se tam. Nenalezl ovšem nikoho, a tak si sedl a hlídal sám doufaje, že se Bolbuch ukáže.

Trpaslík se skutečně po chvíli objevil a vyjevil assuanci, že právě s ostatními zakopali Darmodala v sadu. Zkoprnělému vůdci pak vyložil, co se během večera přihodilo. Svěřil se mu i se svými podezřeními, a společně o nich diskutovali, až zvon oznámil začátek nového dne.

Kapitola 7. - Den pátý: obřad

Ráno se celé osazenstvo kláštera sešlo v chrámu, kde bylo vše připraveno k obřadu. Nálada přítomných vůbec neodpovídala tomu, že se jednalo o nejposvátnější obřad bohyně Živy, zamračené tváře kněží i laiků by byly patřičnější na pohřbu. Přesto začali.

Obřad vedla Narna stojící u oltáře, ostatní byli rozestaveni na určených místech a všichni opakovali naučené mantry. Al-Rahem, který ještě před začátkem rozestavil své muže na strategických pozicích, vše chvíli zvědavě pozoroval, ale brzo se zazčal nudit. Bylo vidět, že se účinkující dostávají do posvátného tranzu, ale pro Numské to neplatilo. Ti se do posvátného tranzu dostávali, když před sebou měli truhlu plnou zlata. Z náboženských důvodů určitě ne. Byl rád, že Zifnaba poslal s Bolbuchem do podzemí, neboť byl přesvědčen, že kudůk by si nedopusťl přidržit poznámky na účet věřících a patrně by se vysmíval jejich zánici.

Z myšlenek ho vytrhl ostrý výkřik kdesi nahoře, a vzápětí dírami po oknech do chrámu vlétlo několik obrovských ptáků připomínajících supy. Či spíše pár dní mrtvé supy.

Nestvůrní ptáci neváhali a zaútočili na shromážděné. Kněží a laici provádějící obřad se ihned ve zmatku rozutekli na všechny strany. Z hlídkujících dobrodruhů se na obranu postavili jen Al-Rahem, který metl po létavcích několik dýk, a Nif ohánějící se mečem. Do chrámu však rychle přikvapil také Jorchen držící stráž v hale a rovněž se zapojil do boje. Naproti tomu Babačan prchl do podzemí, aby na pomoc přivolal Bolbucha. Následovala jej mniška Samila, která v podzemí hledala spásu před netvory.

Zatím nahoře v chrámu panoval nevýslovný zmatek. Asja a Rakyňa se s krvavými šrámy od ostrých parátů dravých ptáků svezly na zem, kde se je jal odvážně ošetřovat Ertnyk, aby zabránil nejhoršímu. Část osazenstva se s křikem kryla pod lavicemi, ale do boje se zapojil Býk, který odkudsi vytáhl obouruční meč, s nímž to zjevně dobře uměl, a rovněž Muhar s kuší. Svalnatý kovář

Nabuček popadl lavici a oháněl se s ní nad hlavou, čímž nestvůrné dravce odháněl dále od bezbranných obětí. Vjer pak se stoličkou kryl Narnu a Draku, které šeptaly jakési modlitby a viditelně se soustředily. Dobrodruzi neodhadli, co přesně dělají, ale předpokládali, že zasahují netvory svou duchovní mocí.

Když Bolbuch se Zifnabem vyběhli po schodech z podzemí, ihned se s nestvůrami pustili do křížku. Bolbuch nad hlavou mával svým mohutným falchionem a rovněž Zifnab posílen magickým lektvarem zasazoval ptákům rány svým rapírem. Babačan se snažil střítel, byť míření v panujícím chaosu nebylo vůbec jednoduché.

Boj byl dlouhý, neboť nestvůrní supi byli nesmírně odolní a nebylo snadné je pobít, byť v boji zocelení dobrodruzi neměli velké problémy odrazit jejich zahňívající pařáty, a přestože v boji utřžili několik ošklivých šrámů, nejednalo se o nic vážného. Hůře na tom byli kněží a laici odění v lehkých halenách a kutnách, ale naštěstí ani nikdo z nich nebyl zabit a Ertnyk se dokázal o zraněné postarat. Že útočící ptáci nebyli živí tvorové bylo zřejmé, když se po smrti roztekli na černý páchnoucí sliz.

Když ryk boje utichl, upozornil ostatní Babačan, že kdosi zatím zavřel poklop do sklepení. Narna vydala pokyn k otevření, ale sotva otvírací mechanismus s poklopem pohnul, ten zas zapadl na své místo. Zjevně někdo zespu do otevření bránil. Numští na sebe kývli a běželi do Bradova pokoje, odkud vedl nejbližší další vchod do podzemí.

V podzemí dobrodruzi zjistili, že dveře do síně předků jsou zavřené a oni z této strany neznají otvírací mechanismus. Al-Rahem se Zifnabem se tedy ihned pustili do jeho hledání, ale ostatní je opustili, neboť Bolbuch se obával, že by se něco mohlo vyhnout do chrámu a zmasakrovat bezbranné kněží.

Zkušená dvojice zlodějů našla otvírací zařízení poměrně záhy a dveře do místnosti se začaly otevírat. Oba hrdinové se připravili na útok, když tu se objevila kamenná ruka, která otevírající se dveře zase zavřela. Al-Rahem pokrčil rameny a znovu zapnul otevírání. Tentokrát se o dveře pořádně zapletl a navíc objevivší se ruku bodl svou magickou dýkou.

Ruka se stáhla a dveře se otevřely, čímž se před oběma dobrodruhy otevřel výhled do zšeřelé místnosti. Hned za dveřmi stála kamenná postava vysoká něco přes sáh a téměř stejně široká, jejíž hlava byla zapadlá do ramen. Gnóm, elementál země, bytost, kterou uměli vyvolat mocní theurgové. Uprostřed místnosti zády ke dveřím stál Brada s roztaženými rukama a cosi mumlal neznámou řečí. Před ním na zemi ležel nehybně

Tulka.

Al-Rahem po zrádném mnichovi hodil dýkou, ale vtom gnómovi zasvítily oči a assuanc ztuhl. Doslova. Byl jako kámen. Zifnab vytřeštil oči na kamenného vůdce, ale přesto se odvážně pustil s kamenným mužem do boje. Morošský kudůk využíval své obratnosti a mrštně se vyhýbal kamenným pěstím, ale sám svým rapírem nezanechal na soupeřově těle žádné znatelné stopy. Souboj se vlekl a Zifnab si uvědomil, že tímto způsobem by tady mohl strávit věčnost, zatímco Brada by si v klidu dokonal obřad. Rozhodl se tedy jeho soustředění přerušit, na okamžik ustoupil a přes gnóma vrhl dýku do barbarových zad. Trefil přesně mezi lopatky a Brada bolestivě zavyl. Obřad byl zjevně přerušen, ale rozzuřený mnich nyní obrátil svou pozornost na kudůka. Přistoupil blíž, napráhl ruku a vyslal do Zifnaba svazek blesků.

Trvalo více než půl hodiny, než si dobrodruzi nahoře v chrámu uvědomili, že možná není něco v pořádku. Žádné hordy se zatím z podzemí nevyvally a ani vůdce se nevracel, proto byl Babačan poslán, aby se podíval, co se s ním stalo. Hobit slezl zpátky do podzemí, kde našel mrtvého Zifnába a Al-Rahemovu sochu. Dveře do síně předků byly zavřené. Hobit nelenil a přivolal ostatní.

Při pohledu na ožehlé tělo Zifnába, nad nímž se vznášel nepřijemný odor spáleného masa, a mimofádně povedeného sochařského díla, které velmi věrně zobrazovalo Al-Rahemovy rysy, bylo všem jasné, že situace je vážná. Čtveřice Bolbuch, Babačan, Jorchen a Nif se pustila do hledání mechanismu otevírajícího tajné dveře, pouze Julián byl odeslán do chrámu, aby přišel pro ostatní, kdyby se tam něco stalo.

Po dlouhých chvílích neúspěšného hledání napětí rostlo. Zdálo se, jakoby se tedy někde blízko zhmotňovalo něco strašlivého. Něco děsivého. Ale pak Bolbuch konečně našel dlaždici, která dveře otevírala. Už se hotovil k boji, když se objevila kamenná ruka, která dveře s třísknutím opět přibouchla. Starého zkušeného trpaslíka ovšem hned tak něco nepřekvapí. Pouze nadzdvihl obočí a znovu spustil otevírací mechanismus. Tentokrát byli připraveni a spolu s Nifem doslova vytrhli dveře gnómovi z rukou.

Rozzuřený trpaslík se pustil do boje s kamenným mužikem, a přestože kámen byl nesmírně odolný, rychle získal vrch a tvor se rozpadl na šterk. Nyní nic nestálo mezi dobrodruhy a Bradou, který byl však zcela ponořen v obřadu a zjevně nic nevnímal. Útok Numských ho odhodil přes místnost jako hadrového panáka.

Bolbuch chtěl Bradu pro jistotu ihned

zajistit a při tom shledal, že amulet na barbarově hrudi začíná zářit. Prudce ho proto strhl a odhodil stranou. Když pak prohlédl jeho zranění, zjistil, že jsou smrtelná a zlosyn je tedy mrtev.

Tulka ležící uprostřed místnosti na zemi byl živ a dokonce se zdálo, že je při vědomí, ale byl omámen, nedokázal reagovat a oči měl zcela prázdné. Bylo možné, že dostal nějakou drogu a všichni doufali, že stav časem odezní.

Nif zatím vyběhl po schodech, kde našel Samilu, kterák drží padací dveře. Silný barbar mladou mnišku snadno odtáhl, přestože se chvíli zuřivě bránila, ale pak vidouc marnost svého snažení ochabla a upadla do usedavého pláče.

Když Narna a ostatní kněží přehlédli situaci, rozhodli se znovu započít obřad a pokusit se získat přízeň bohyně. Dobrodruzi byli vyzváni k hlídkování.

Kněží i laici se znovu odebrali do chrámu odnesivše s sebou také Al-Rahemovu sochu a Numští znovu osaměli v podzemí. Mohli tak začít s nejoblíbenější činností, to jest obíráním mrtvých nepřátel. Bolbuch se zamyslel a vydal se hledat odhozený amulet. Byl to poměrně masivní mosazný kruh s dvanáctícípou hvězdou. Leskl se v mihotavém světle pochodní, ale sám rozhodně nezářil. Starý trpaslík si promnul vel, a pak došel k Zifnabovi a položil mu přívěšek na hrud'. Výsledek předčil jeho očekávání. Přívěšek začal lehce svítit, ale během několika okamžiků zaplanul jasným světlem, které osvětlilo celé podzemí jako ve dne a trpaslíka zcela oslepilo, nemluvě o ostatních, kteří se náležitě lekli nevědouce, co to Dědek tropí.

Když Zifnab otevřel oči, spatřil nad sebou sklánějícího se Bolbucha s napraženým falchionem, kterák si ho pozorně prohlíží.

“Jak se jmenuješ?”, zahromoval trpaslík, který si nebyl tak docela jist, jestli kouzlo místo Zifnába nepřivolá nějakého strašného nemrtvého. Dalšího nemrtvého v družině rozhodně nepotřebovali.

“Zi-zifnab. Bo-bolbuchu”, zakoktal podešený a zmatený kudůk.

“Dobře”, spokojil se staříčký bojovník s takovou odpovědí a sklonil zbraň.

Zifnab byl zesláblý, vyčerpaný, a sežehlá kůže ho páčila. Ale byl vskutku rád, že je naživu.

Prohledáním Bradových věcí odložených v torně u stěny se potvrdilo podezření, že se jedná o theurga. Věci, které mohly mít nějakou cenu, dobrodruzi zabavili, stejně jako poměrně slušný finanční obnos.

Byť si Numští ještě nebyli tak docela

jisti, zda je všemu konec, panovalo přesvědčení, že vážné nebezpečí bylo zažehnáno. Hlídky proto nebyly zrovna příkladné a někteří dobrodruzi, zvláště ti, co nespali celou noc, si párkrát zdrímli.

Pozorování obřadu na bdělosti nepřidalo a snažení kněží trvalo skutečně dlouho. Obřad skončil až téměř hodinu před půlnocí, kdy Draka sdělila polospícím dobrodruhům, že požehnání bohyně bylo získáno, byť to stálo mnoho sil.

Tím byl základní cíl návštěvy Nurnské družiny splněn, byť pro mnohé bylo stejně důležité, že Al-Rahem během obřadu zase nabral barvu a začal se hýbat, byť měl údy nepříjemně ztuhlé. Bolbuch s typickým šibeničním humorem poznamenal, že se vůdce hýbe jako balvan.

Jadroš s Rezkou ještě připravili lehké pozdní jídlo, jelikož všichni byli po namáhavém obřadu vyhladovělí, ale většina klášterního osazenstva se po pár soustech odebrala spát. Muhar s Býkem se však zdrželi nad džbánkem vína, jelikož požehnání bylo třeba zapít, a Bolbuch byl toho názoru, že je v tom nemůže nechat samotné.

Závěr - Návrat domů

Následujícího rána se družina začala chystat na cestu zpět do Nurnu. Nikdo nebyl proti vůdcově názoru, že po úspěšném obřadu není třeba setrvávat v klášteře a čekat na výslech Samily a Tulky, který se do rána jakž takž vzpamatoval.

Al-Rahema si ještě před odjezdem zavolala Narna do kapitulní síně.

“Pane Raheme, ještě jednou vám chci poděkovat za vše, co jste vy a vaši muži vykonali pro klášter. Jsem si jistá, že bez vás bychom to neovládli”.

“To nestojí za řeč”, odvětil assuanec a jeho hnědavé tváře polil ruměncem.

“Jen neříkejte, přízeň bohyně spočívala doslova na vašich bedrech. Ale došlo tu ještě k jedné věci. Řekněte mi, když jste prohledávali tuto místnost, dělali jste něco s touto truhlou?”. Narna ukázala na bytelnou truhlici, která Al-Rahema od počátku přitahovala, ale neodvážil se jí vyloupit.

Zloděj vypadal zmateně. “Hledali jsme tu vstup do podzemí, truhlu jsme jen posunuli a zase vrátili na místo”.

“Nepodezřívám vás”, prohlásila Narna. “Svémi činy jste dokázali, že jste hodni důvěry. Ale přestože je truhla neporušená a zamčená, zmizely z ní klášterní peníze používané na běžné výdaje, celých tři tisíce zlatých. Nevím žel přesně, kdy k tomu došlo, a doufala jsem, že jste si mohli něčeho všimnout”.

Al-Rahem se poškrábal na bradě. Přemýšlel, jestli v loupeži nemá prsty někdo z

družiny jednající na vlastní pěst. Takový Zifnab by toho byl schopen. Nikdo jiný by nedokázal truhlu otevřít a zase uzamknout. Pro jistotu pravil: “Je možné, že to nějakým trikem provedl Brada. Našli jsme u něj nějaké peníze, přinesu je”.

“Ano, to je nejpravděpodobnější. Jsem vám velice vděčná”, usmála se proboštká.

“Já jsem vděčen vám a bohyni, že tu nestojím jako socha”, opáčil Al-Rahem a odkvapil pro peníze. Je pravdou, že nevezal zdaleka všechno, co u Brady našli, ale přesto odevzdal celé čtyři tisíce zlatých. Skutečně byl kněžím vděčen, že z něj šnali prokletí způsobené elementálem.

Al-Rahem se pak sešel ještě s Drakou, která mu předala dopis pro otce Bořidana. Následně se dobrodruzi se všemi obyvateli kláštera srdečně rozloučili a vydali se na dlouhou cestu k domovu.

* * *

Cesta proběhla bez zvláštních událostí a rovněž slyšení u otce Humplana proběhlo hladce. Ctihodný kněz projevil neskrývané zděšení, když se z Dračina listu a barvitého vyprávění dobrodruhů dozvěděl o strašlivých činech, které se v klášteře odehrály. Draka zjevně vylíčila pomoc družiny těmi nejlepšími slovy, neboť otec Bořidan družiníkům za zásluhy o blaho bohyně vyplatil celých padesát tisíc zlatých.

* * *

Uplynul další měsíc, po kterém byl Al-Rahem znovu pozván k otci Bořidanovi. Ten mu přečetl dopis od proboštky Narny, v němž sepsala výsledky vyšetřování a výsledků podezřelých, které vrhly jasnější světlo na to, co se v klášteře vlastně odehrálo.

“Takže ta Samila se ke všemu přiznala”, oznámil Al-Rahem ostatním dobrodruhům, kteří se shromáždili v hospodě U hrocha. “Podle všeho ten Brada nechtěl jenom překazit požehnání od bohyně Živy, on chtěl provést zvrhlý obřad, který by zemi zasvětil nějakému bohu Chylšovi”.

“A to je co zač?”.

“Nějakej temnej bůh. Prej rozkladu a hniloby. To by byla velká rána, poněvadž pokud by nedošlo k požehnání bohyně, tak by nebyla tak bohatá úroda, asi by nebyl přebytek na vývoz, jako teď, a sedláci by zchudli. Ale kdyby byla země zasvěcena Chylšovi, tak by úroda nebyla asi vůbec žádná a nastal by hlad. Lidi by museli opustit pole, prostě katastrofa na desítky let”.

“Pěkněj hajzl to byl”, odplivl si Babačan.

“A proč to vlastně ten Brada dělal?”.

“To nikdo neví. Nikomu neřek svoje důvody. Ani odkud opravdu přišel. Sám tvrdil, že z Gergelu. Prej tam za války přišel o rodinu, ale to moh bejt taky pěkněj výmysl”.

“A proč mu ostatní pomáhali?”.

“Tak Samila proto, že se chtěla pomstít.

Byla zvyklá, že jí chlapci nadbíhali, ale když měla tu nehodu, tak se k ní všichni obrátili zády, nechtěli s ní nic mít a nakonec jí strčili do kláštera. Za to je chtěla připravit o všechno. Bylo jí jedno, že by to postihlo tisíce lidí”.

“Kráva”, konstatoval Zifnab.

“Darmodalovi prej Brada slíbil, že se konečně stane představeným kláštera, jak vždycky toužil. Ten starěj páprda si asi neuvědomoval, že když se to provalí, tak tam naběhne armáda a dědka pověšej”.

“Takhle pověšej akorát Samilu”.

“To se ještě uvidí. Budou jí soudit za uctívání zakázaných bohů a zločny proti náboženství. Ale otec Humplan říkal, že zřejmě skončí v nějakým pracovním táboře, i když asi na dlouho. A stejně tak Tulka”.

“Tulka?”, podivil se Jorchen, který byl přesvědčen o mladíkově nevině.

“Jel v tom taky. Brada mu prej slíbil, že až dostane Chylšovo požehnání, bude mít velkou moc a dostane jakoukoliv holku si zamane. Samila ho napráskala, protože jí urazilo, že s ní nic mít nechtěl”.

“Stejně jsem myslel, že měl Tulka skončit jako oběť”.

“To asi měl. Ale to mu Brada přece nebude říkat. Takhle ho přiměl k spolupráci. Pak mu stačilo ho omámit a měl ho tam, kde ho chtěl mít. Pro soud bude hlavní, že Bradovi dobrovolně pomáhal”.

“Tak to si prozatím může na milostný hrátky nechat zajít chuť”, uchechl se Nif.

“Mladej puberták v base plný muklů? Ba ne, hochu, ten si naopak milostnejch hrátek užije až dost. Ale asi jinak, než by chtěl”, cynicky opáčil Zifnab.

“Ale fuj”, vyprskl Babačan a protočil panenky.

“Podle Samily pomáhala taky Tyli, ale ta to popřela. Přiznala jen, že s Bradou spala, a na to prý Samila žárlila. Žádný důkazy proti ní neměli, navíc je ze šlechtický rodiny, tak akorát ukončili její kněžský učení a poslali ji domů”.

“Ten slizoun”, zaklel Julián, který měl na Tyli spadenou, ale rychlý sled událostí mu zabránil řádně se projevit.

“A co ta Indra?”.

“Ta v tom nejspíš taky trochu jela, zřejmě Bradovi pomáhala za peníze. A při první známce potíží seproště vypařila”.

“Já hned věděl, že z toho jména čiši zločinecké sklony”, prohlásil Julián. Jorchen cosi zamručel, ale neměl, co by na obranu elfky řekl.

“Takže všichni zrádci jsou z kláštera pryč a teď se tam věnují opravě škod. Udělali ještě jeden obřad pro veřejnost, aby byli dmohryzové z okolí klidný, že všechno pěkně proběhlo. A snad se všechno vrací do normálu”, doplnil Al-Rahem poslední informace.

“To jsme zas jednou udělali pořádnou práci, co, chlapí?”, rozhlédl se po ostatních Bolbuch. Ruka mu sice nedorostla, ale i tak ho požehnání bohyně hřálo u srdce. Ostatní souhlasně přikyvovali.

Al-Rahem se spokojeně protáhl a podíval se z okna, kde se pásł jeho velbloud. Velbloudice byla ve stáji a břicho jí utěšeně rostlo. Dá-li Živa, možná se toho stáda přeci jen dočká.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*